

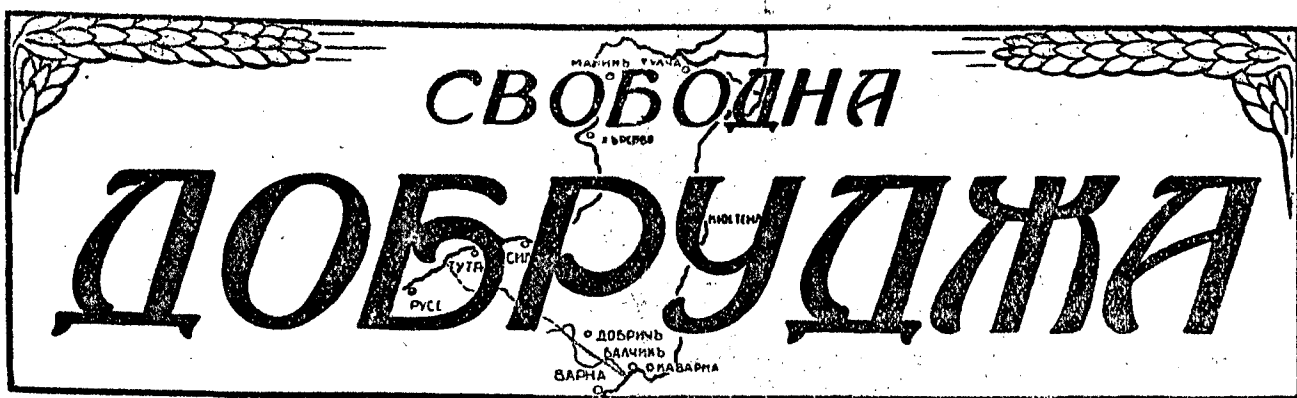
Годишен абонамент

За България	80 лв.
За странство	160 лв.
За Америка	2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

СЕДМИЧЕН ВЕСТНИК ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Записване на абонаментите се придружава с сумата

Адрес: „Св. Добруджа“ — София

Главен редактор

Д-р П. Вичев

Телефон № 4575

Новите политически перспективи

Есента на 1930 г. отблъзва една съвършено нова ориентировка, с нови политически перспективи за държавите на южна и източна Европа. Нима вече никакво съмнение, че в последните три години блъсна неустойчивостта на създаденото с Версайските договори положение. Усилията на Чемберлен — Бриант и послъ, на Бриант — Макдоналдъ, чрез новите проекти за „Локарно“, Пакта Келогъ и за репарационната проблема, не донесоха нищо добро и нищо положително за успокояване духовете в Европа. Напротив, ние констатираме все по-голямо заостряне на икономическата, на националната и на социалната криза, както в страните на победените, така и в тия на победителите. Недоволството на народите все повече расте. Безработицата ежегодно се увеличава, бедността се разширява и масите се пролетаризират. Във всички страни това положение е набъбнало до пукване, каквото е в индустриална Англия, Италия и Германия. Не говорим за малките техни сателити в централна, източна и южна Европа. Последната година отблъзва сжизнитъ признания и въ преимуществено земеделческите страни. Революционизирането на народите бързо се развива.

Неудържимо става положението. Ръководните фактори, колкото да се мъчат, чрез създадения междуправителствен институт О. Н. да притъпяват и изглаждат сжизнующите противоречия не стигнаха до желаните резултати, които се указват все безнадежно отрицателни. Опитите да пръкроят картата на колониалните и балкански пазари за икономическата и политическа експанзивност на империалистите завършиха тоже безуспешно.

Резултатът: на всякъде прескаво се готвят за война — едни за нови завоевания, а други за запазване плячката от международните договори.

На Балканите: Версайските договори завъщаха въ сжшото направление една заострена и открита борба за надмощие между Франция и Италия, тъй както това беше по-рано между царска Русия и Австро-Унгария. Въ тая борба Франция държеше до скоро надмощие, поддържайки югославянския хегемонизъм, който, преминавайки през етапите на крайно силент централизъм, военна диктатура, завършва с идеята за югославянска федерация, а напоследък с уния.

Тая последна комбинация застрашавайки от унищожение националното сжществуване на няколко националности и условната независимост на България от една страна и от друга, като поставя пръграда за италианското икономическо и политическо влияние въ Балкана, сломи упорството на Папата и ускори сродяването на българския царски двор с италианския и то въ един момент, когато въ Атина се откри конференцията за Балканска федерация, наложена, безсъмнение, пакъ от Парижъ.

От друга страна, тоже от Римъ се заговори твърде смъло за ревизия на договорите, което се поде от Берлинъ, Будапеща, па дори и от София. Популярна идея, на която стороници се явиха и въ Франция.

Закръстосаха наново реформистите през Балкана от сорта на г. Десбонъ и заоплакваша злата сжба на българския народъ и да съят заблуждения.

Кога френски министъръ е идвалъ въ София, да носи и да раздава ордени на български настоящи и бивши министри, както това беше направилъ презъ времето на царската сватба френския мръ на търговията г. Фланденъ?

Комедия!

Ние отблъзахме вече, процеса на ново разпределение на силите за формиране на нови политически и воени блокове, както беше преди войната. Съветският мръ на

Външните работи Литвиновъ, който предложи въ конференцията първоначално, пълно обезоръжаване, което, като се отхвърли го видоизмени въ системно и по програма, и като подчерта перфидността на империалистите и цълата комедия около това обезоръжаване си отплатува. Връщайки се за Москва, той се отби въ Милано, където е имал дългъ политически разговоръ цъли два часа и половина с италианския мръ на Външните Работи Гранди. Тропическа треска е обхванало цълото О. Н., и империалистическата преса от тая среща.

Всевъзмножни коментарии и тълкувания се правят по тоя случай. Образуванъ е билъ блокъ: Съветска Русия, Италия и Германия, въ който влизали, България, Турция, Унгария, Гърция и Австрия т. е. блокиратъ се осем държави с около 300 милиона население.

Идеята за югославянска федерация отиде въ бездната, а Атинската конференция си остана една политическа шарлатания на всички участвуващи въ нея.

Голяма е поуката за ония, които честно и искрено се борят за освобождението на народите. Все по ясно се очертаватъ фронтите между потисници и потиснати. Поучително е и за ръководните фактори на Балкана и въ България, държави и организации, че да се следва досегашния курсъ по националните въпроси, като се служи безогледно на империализма, е да се върши дълото на потисничеството, денационализацията и на сатрапията. Насърчително е за националните и социалните потиснати народи, че дълото на освобождението все повече печели теренъ и че края на сатрапията приближава. Да очакваме и да се готвиме за тоя тържественъ часъ.

Родители, пращайте си новите и дъщерите си въ младежките организации на Д. М. С.

Съобщаваме на роднини, приятели и познати, че нашия синъ, братъ и шурей

КИРИЛЪ ВИЧЕВЪ

роденъ на 27.XII. 1898 г. въ гр. Силистра

чиновникъ при гара Бъльово почина на 27.XI т. г.

Отъ семейства: В. Коцеви, Д-ръ П. Вичеви, К. Драндарови, Ст. Михайлови.

Противъ терора въ Добруджа

Протестътъ на емигрантската младежъ

По поводъ на последните арести на младежи въ Силистра, Добричъ и други градове и села въ Добруджа, както и гладната стачка на доблестните добруджански революционери въ Кюстенджаския затворъ, Д. Върбановъ, Д. Ганевъ и др., Централния Комитетъ на добруджанския младежки съюзъ и настоятелството на Ссф. Мл. организация, съотправили една енергична протестна телеграма до министъръ председателя на Ромъния съ копия до Кюстенджаския окръженъ съдъ и др. съ която отъ името на прокудената добруджанска младежъ се издига протестенъ гласъ противъ арестите и терора въ Добруджа.

По този поводъ организациите тия дни излизатъ съ изложение до пресата и емиграцията. Ще бъдатъ издадени и позиви, съ които емиграцията се зове да подкрепи неравната борба на добруджанския народъ и неговата революционна младежъ.

На глупците

Г-нъ Господинъ Ивановъ — Богъ да го прости, умрълъ човъка на 10 ноември следъ три месечно тежко боледуване, но написалъ статия противъ насъ въ глупавия в. „Добруджа“ отъ 16 ноември. Тя излезе, като работата на нашия Кольо Георгиевъ отъ Кеманларъ, който, пакъ споредъ сжщия глупавъ в. „Добруджа“, го убили защото кралъ грозде отъ лозята въ Кеманларъ. А всички знаятъ, че въ Кеманларъ лозя нъма.

Явно става за всички, че както въ Кеманларъ нъма лозя, така и умрълия г. Ивановъ не е можалъ да напише статия. Само единъ глупавъ вестникъ може да пише подобни глупости. Но като е умрълъ Господинъ Ивановъ, кой може да напише тази статия? Очевидно главния редакторъ А. Айдемирски, най-големия авторъ на най-големите глупости и мерзости въ добруджанската организация, който доносници предъ полицията всевъзможни глупости и който споредъ Сл. Алексиевъ е най-големото зло въ тая организация.

Презрете и него и глупавия в. „Добруджа“. Връщайте го. Скоро ще го презратъ и малцината, които още го поддържатъ. Ще имъ се прекъсне и бозаенето отъ фондовете.

Подслушанъ разговоръ

На 13 октомври т. г. отивамъ въ Варна въ Народния Столъ, чийто съдържател и келнеритъ сж добруджанци. Идва единъ господинъ дълъгъ около 1.95 с. м. Съ влизането си келнера го подкачи.

— А вие бхте председател на конгреса! Много се мотаете и нервирате . . .

— Какво да се прави, отговаря председателя.

Келнера пакъ подкачи:

— А защо нъмаше делегати отъ провинцията? Нали сж 107 дружества. Защо само 25 делегати бхха? Изглежда, че сж ви напуснали всички и вие сте останали генерали безъ армия. Изглежда, че сами се провъгласявате за такива, а армията си е избрала свои водачи и крачи следъ тяхъ.

Председателя на конгреса отговаря:

— А бе ще я караме така още малко, пъкъ ще отидиме и ние съ тяхъ.

— Ти това остави ами конгреса мина, ние докладвахме, че сме се отчели на И. К., а въ сжщност, нито стотинка не сме му дали и какво ще мудадемъ, като нито единъ не е платилъ членския вносъ къмъ дружеството?

Келнера пакъ казва:

— Кой ли е лудъ да ви дава пари?

Я иди вижъ на срещната бутка има в. „Св. Добруджа“ и вижъ какво пише!

Поразенъ отъ съмнение, веднага предлага два лева за вестникъ. Тогава келнера му казва

— Не, че има, но ще има и вървамъ, че е излъзълъ отъ печатъ и какъвто конгресъ направихте и такъвъ плесникъ ще получите чрезъ в. „Св. Добруджа“.

Слушателъ

Полицейски произволъ

Младежката добрудж. организация въ София бѣ свикала събрание на 19 м. м., на което Д-ръ П. Вичевъ щѣше да чете рефератъ на тема:

„Съюзъ, конфедерация и федерация“.

Салонътъ на учителската каса бѣше препълненъ, когато полиция се яви и забрани събраниято.

Това е единъ противозаконенъ произволъ отъ полицията, която най-цинично тъпче конституционните права и свободи на гражданите. Ние протестираме.

Картини отъ конгреса

Конгресната зала праздна. По столовете сядат делегати и членове на Вишъ съветъ и изпълнителен комитетъ, а въ кошето нѣкѣде десетина души, които нетърпеливо слушатъ, негодуватъ и бързатъ да не загорятъ тенджеритѣ имъ.

Чете се отчета. Чуватъ се цифри, дѣла, а най-много: председателъ на И. К., Стояновъ и секретаръ П. Господиновъ, и винаги тия имена, които трѣбва да се запомнятъ, защото историята може и да не ги отбележи.

Излиза контролниятъ съветъ. Нейния председателъ поблѣля вънъ и вжтре, чете: параграфи folio. статия, бюджети: нередовности, малки грѣшки и пр. Комитетътъ се люшка незнае какво да прави. Сжщия тоя човѣкъ не каза, че е искалъ съ протоколъ отстранение на касиера, че председателя А. Стояновъ, следъ приемане на протокола го е теглил за яката, защото помислил, че е Вичевистъ, като че Вичевизмътъ е една съвестъ, отъ която дървишътъ се боитъ.

Вишниятъ съветъ седи и се пули. Неговитѣ членове слушатъ и не знаятъ вѣрно ли е това, защото и тѣ знаятъ толкова, колкото и делегатитѣ. Тѣ се избиратъ и нищо не работятъ, защото въ нашето движение, което се рекрутира отъ бѣжания нѣма хора съ титла по традиция, а такава се дава на 45 души всѣка година — членъ на Вишиятъ съветъ — отплата е една: да бждеш послушно оржие въ конгреснитѣ дни. Азъ не зная защо конгреса не вземе едно решение, щото членството на Вишиятъ съветъ да се предава по наследство.

Изпълнителния комитетъ е по-друга работа. Този институтъ се състои отъ 7 души. Тѣ се избиратъ между Вишиятъ съветъ не по заслуги, но по физически достойнства: да гледа и да не вижда, да слуша и да не чува, да мисли съ своя умъ, а да се подчинява на триумвирата въ Русе. Този орденъ, може ра се постави на всѣки, който е тръгналъ вихрено съ дирника си напредъ.

Започватъ дебатитѣ. Комитетътъ е проспалъ цѣла година. Станали събития — вече история. Комитетътъ се връща на тѣхъ. Дейностъ никаква, резултатъ книженъ.

Другъ: Председателя говори глупости, не се води борба съ тия сръдства, а трѣбва една силна воля, която да обединява усилията на всички. Нашето движение се корумпира.

Трети: Не общество на народитѣ, не петиции и молби ще освободятъ Добруджа, а трѣбва Караджата да се роди въ всѣка бѣжанска къща.

Четвърти: Интервенциитѣ, за които приказва председателя искатъ да бждатъ подкрепени отъ сила, а тая сила не сме ние. Караджата трѣбва да се роди най-напредъ въ главитѣ на водачитѣ. (Дамитѣ шумятъ). Тѣ ще се гордѣятъ, че гжскитѣ спасили Римъ.

V. VI. до XV: Менъ оземлиха съ 30 декара, а трѣбваше съ 40, други 35, на трети, не дали волове, на други коне, четвърти каруца, пети ги мѣстили и въ тоя редъ на „мисли“ съ охота се чертаеха „идейнитѣ“ насоки въ движението: земя, каруци, волове, крави, семе, пари, магарета и пр.

Конгреса представлява единъ хаванъ пълненъ съ вода, въ който нечовѣшки сили биятъ за да искаратъ масло.

Председателя на конгреса

нетърпеливо скача отъ сцената, сѣда при делигатитѣ и почва: Трѣбватъ пари, патриотизъмъ, а не критика. Персонала гладува, изнемогава, не може да си купи ржжавици презъ зимата, а вие само критикувате. Контробанди, коприна, лотарии, наемници за убийства, лжжи, всичко трѣбва да правимъ, за да можемъ живѣ.

Ура, да живѣй . . .

Председателя на И. К. става, обгръща съ скръбъ всички критици, дълго време дири мѣсто въ историята за своя секретаръ, та дано и той се вреди. И вѣрно е, цѣлата дейностъ на И. К., принадлежи на историята, преди потопъ, а действителната работа — за новитѣ времена съ нови хора.

Председателятѣ презъ всичкото време се покрива въ сива прахъ върху която пише: VII вѣкъ преди Христа, Аспарухъ Айдемирски му дава номеръ и го туря къмъ своето досие.

Четътъ се резолюции: благодарностъ къмъ комитета, къмъ редактора — нѣкой вика „и на всѣхъ светии“.

Делегатитѣ сж уморени, но все пакъ ржкоплѣска въ дългъ, както християнитѣ се кръстятъ при богослужението, безъ да разбиратъ евангелията.

Събиратъ се за да свещенодействуватъ т. е. да избиратъ. Избора става при задължителна свобода, абсолютна и пълна. Подава се бюлетина напечатана една единствена, направена отъ 6 мамелюка и един сатрапъ. Делегатитѣ гласуватъ мързеливо. Мнозина при извикването, не се обаждатъ на време, защото забравили името, съ което го прекръстили. Личеше, че за да се поддържа сплотеното единодушие въ 1

трупъ, който се разлага, охотно се жертвува правото на човѣка да избира по свой начинъ. Все пакъ и тукъ рекламата действа. Горещия стремежъ къмъ свободата на отделната личностъ се оскърбява до цинизъмъ и за да се подари не тая свобода, създава се едно стадо отъ нищи духомъ наречени „Виши съветъ“, орда отъ фанатични креатури, близки до ВДРО и уморени отъ викове за свобода умове.

Съ една дума: свобода имаше, но съ отворени дупки, презъ които зеятъ следнитѣ надписи: Който е противъ насъ ще има да му мисли; само ние сме искрени борци за Добруджа, да не смѣе човѣкъ да каже нѣщо за Вичевъ, че бой има — Вичевъ значи, динамитъ, пирокселинъ, барутъ.

Азъ мисля, че и динамита играе роля, но той трѣбва да се сложи въ главитѣ на тия търгаши, за да прозрятъ и видятъ, че свободата не иде въ помощъ на патриотизма отъ турско време.

Менъ ме обвиниха въ грубостъ, защото казахъ, че секретаря на И. К. е неудобенъ повече. Това може би е грубо — но почтенно, защото е мое то открито убеждение. Но почтенно ли бѣше да поематъ защита адвокати, които мислѣха като менъ?

Делегатитѣ се разотидоха безъ церемониялъ, безъ тържества, а на групи, които тихо си шушнѣха:

— И тая година не стана нищо.

Какво чакаха тѣ? По интуиция знаеха, че трѣбва да стане нѣщо за да се трѣгне съ интусаизъмъ по другъ пътъ.

Варненци очакваха закриването на конгреса да стане още по тържествено, стройни редо-

Противъ кървавитѣ мирни договори

Резолюция-протестъ на тракийската и македонската младежъ въ Станимашко

Днесъ, 23. XI. 1930 г., македонската и тракийската младежъ — организирана и неорганизирана — свикана на общо емигрантско събрание въ клуба на д-во „Тракия“, следъ като изслуша представителитѣ на двете организации по вътрешното и международно положение и върху кървия Ньойски договоръ,

РЕШИ:

Високо протестира противъ О. Н. и неговата лъжлива политика, противъ кървия договоръ, плодъ на „мироворцитѣ“ отъ Лондонъ и Парижъ, които лицемерно проповѣдватъ миръ, а тресково се приготвяватъ да хвърлятъ народитѣ въ една, още по-страшна отъ миналото, нова война.

Събрането единодушно въ младежки жаръ извиква:

Долу кървавия Ньойски договоръ!

Искаме неговото унищожение! Долу репарациитѣ, никакво плащане!

Долу новоготвящата се война! Долу тираниитѣ отъ Бѣлградъ, Атина и Букурещъ!

Долу „мироворцитѣ“ отъ Лондонъ и Парижъ.

Да живѣе единната борба на потиснатитѣ народи.

Да живѣе борческата тракийска, македонска и добруджанска младежъ!

Да живѣе свободна и независима Тракия, Македония и Добруджа!

Отъ младежкото събрание

Нареждайте се ибрици

Болшевикитѣ станаха на мода. Гранди се е срещалъ съ съветския Литвиновъ и дълго разговаряли. Ружди Бей бѣше въ Москва. Напоследъкъ билъ и въ Римъ. Срещналъ се съ Мусулини. Литвиновъ се отбилъ въ Берлинъ. Говорилъ на дълго и съ Курциусъ. Въ Женева въ конференцията по обезоржавянията болшевишкия представителъ гласували за едно предложение.

Въ Европа и специално въ Франция сж смутени и страховито приказватъ за новъ блокъ на Русия, Италия и Германия и около тѣхъ Турция, България, Австрия, Унгария и Гърция.

Приятелътъ на съветитѣ Ружди Бей дойде въ София. Подъ ручка е фотографиранъ съ чорбаджията на И. К. Буровъ. Приказвали и се разбрали.

Ха така! Ха ибрици нареждайте се и вие сега въ болшевишкия фронтъ, ако не ви е срамъ.

ве изпълнени съ горди хора, да се проточатъ и на челата имъ да личи доволство на изпълненъ дългъ, а видѣха унили души, безропотни пари, на групички да шушукатъ не чути отъ никого и челата имъ да носятъ сивата тжга на безропотни животни.

Какво ще занесатъ тѣ на своитѣ другари?

Отчета на И. К. и новината, че пакъ двоеликия бай Ангелъ и Печо краставата брада ще управляватъ организацията и тѣ ще си представятъ какъвъ ще бжде халътъ на бѣжанята.

Спартакъ.

БИБЛИОТЕКА „ТРУДЪ И КНИГА“

ул. Тетевенска 5 (жгълъ Дондуковъ въ Книжарската кооперация)

Пустнаха се въ продажба съ 40 на сто и 60 на сто намаление въ цената книгитѣ отъ първа серия на библиотеката:

Ф. И. Михалевски — „Основни въпроси на политическата економия“ вмѣсто за 65 лв.—само за 30 лв.

А. Тивелъ — „Свѣтовното стопанство и свѣтовната политика днесъ“ вмѣсто за 15 лв. — за 10 лв.

Мещеряковъ — „За ролята на селячеството въ общественигѣ борби“ вмѣсто за 10 лв. — за 5 лв.

Е. Варга — „Економиката на капитализма въ периода на залъза следъ стабилизацията“ вмѣсто за 36 лв. — за 20 лв.

Н. Бухаринъ — „Политическата економия на финансовата буржоазия“, мѣсто за 55 лв. — за 25 лв.

Пустна се подписка за събиране нови абонати за ВТОРА СЕРИЯ на библиотеката, която ще обема двойно по-вече печатни коли (около 70) и ще струва:

за абонати 180 лв., а за неабонати 390 лв.

Въ втората серия ще влѣзатъ книгитѣ:

К. Тулинъ — „Развитието на капитализма“ за абонати 50 лв. за неабонати 100 лв.

Чиликовъ — „Основни въпроси на пролетарската стратегия и тактика“ за абонати 50 лв. за неабонати 100 лв.

Илински — „Селскиятъ въпросъ въ миналото и сега“ за абонати 20 лв. за неабонати 40 лв.

Н. Бухаринъ — „Свѣтовното стопанство и империализма“ за абонати 10 лв. за неабонати 30 лв.

Поповъ — „История на работническото движение въ Русия“ за абонати — 40 лв. за неабонати — 80 лв.

Мещеряковъ — „Кооперацията“ за абонати — 10 лв. за неабонати — 20 лв.

Вайнщайнъ — „Приложението на диалектиката въ общественитѣ науки“ за абонати — 20 лв. за неабонати — 40 лв.

Манулевъ — „Бушувашата свѣтовна криза въ индустрията и земледѣлието“ за абонати — 10 лв. за неабонати — 20 лв.

Цѣлата втора серия отъ библиотеката на обща стойностъ 390 лв. се дава на абонати само за 180 лв.

Срока за записване на абонати е до 1 мартъ 1931 год.

Абонамента може да се внесе на два пжти по 80 и 100 лв.

Адресъ за пари, писма и пр. — Библ. „ТРУДЪ И КНИГА“ ул. Тетевенска 5, жгъла Дондуковъ — въ Книжарската кооперация. Поржчки за първа серия се изпълняватъ само срещу предплата.

Пакъ ни заплашватъ

Наново ни заплашватъ. Разяриени и побѣснели сж социалъ предателитѣ и ромѣнскитѣ агентъ-провокатори отъ ржководството на бандата ВДРО и И. К. отъ пълното фiasco, което прѣтърпѣха въ последния конгресъ. Една организация на бѣжанти, емигранти, които броятъ въ цѣлата страна надъ 20,000 души и която има вече седемнадесетъ годишенъ животъ е доведена до това плачевно положение, споредъ официалния отчетъ на И. К., да има всичко на всичко 157 редовни членове въ цѣла България, да не може да си плаща наема за канцелария, да нѣма дори топливо и т. н.

Председателятѣ на И. К. излагайки предъ конгреса плачевното състояние на комитета, призналъ, че получавали отъ фондоветѣ суми. За какво сж употребявани конкретно тия суми, той не е казалъ. Но вижда се, че сж употребявани за заплати, командировки, за контрбанди и за издаването на глупавия в. „Добруджа“. Групата, която ги крепи е група отъ бандити, конекрадци и декларирани елементи. И понеже масата отъ бѣжанти ги презира и ги е напустила, за да държатъ ржководството въ ржцетѣ си тѣ си служатъ съ най-отвратителни лжжи, провокации и инсинуации по нашъ адресъ приписвайки на други своитѣ отвратителни и вулгарни престъпления.

Тѣ открито ни заплашватъ въ колонитѣ на последния брой на в. „Добруджа“.

Властѣта е съ тѣхъ. Тя ги протежира, защото ги използва, за да съятъ заблуда и тероръ всрѣдъ недоволнитѣ бѣжанти и селяни

Тѣ организиратъ провокации и вжтрѣ въ Добруджа, за да предизвикватъ тероръ и наси-

лия надъ това население и да служатъ на заржчана чужда политика. И защото ги демаскираме, по логиката на патриотитѣ и убийцитѣ, па били тѣ и на властъ, ходятъ ту при м-ра на Външнитѣ Работи, ту въ полицията да тълкуватъ и да ни обвиняватъ въ „прѣдателство“. Анджакъ все такива патриотари докараха България, българския, македонския и добруджанския народъ на това „дерредже. Разбира се, че манталитета на бандата на ВДРО, И. К. и нѣкои полици не се много различава. Тѣ сж отъ единъ и сжцѣ произходъ и се покриватъ напълно. За това отъ десетина дни сме обикаляни отъ съмнителни лица — детективи ли сж или бан дити, не знаеме, но все равно.

Въ малко ли вулгарни престъпления и убийства се разкри участието на полицейски агенти?

Изнасяме тия факти предъ обществото за знание. Да се оплаквашъ предъ полицейски органи, то значи да извършишъ мечешка услуга на себе си. Такъ презъ 1927 г. въ напълно сроденъ случай едно подобно оплакване разкри пълкенитъ замисли на бандата ВДРО стоейки близо до полицията организираха едно мръсно обвинение, въ връзка съ убийството на началника отъ Дирекцията на полицията Икономовъ. Историята на това обвинение е свързана съ имена и доста видни „общественици“ които не преставатъ още д комплотиратъ въ добруджанското движение.

Единъ виденъ полицай пострада защото, защото . . . п добръ е още да мълчиме.

Ние за сега само предупреждаме и разкриваме готвещи се нови убийства надъ хора отъ лѣвицата.

Борбитъ противъ мирнитъ договори

27 ноември презъ време на войната, бѣше обявенъ за празникъ на победитѣ. На този денъ народътъ се учеше да пѣе.

„Англо-френецътъ съкрушенъ въ Гърция се скри и нивга нѣма да помисли да излѣзе срещу ни“.

Въ последнитъ години този денъ е обявенъ за денъ на протестъ противъ договоритѣ за миръ наложени отъ този „съкрушенъ“ англо-фронецъ. Авторитѣ и на този „протестенъ“ празникъ сж ония, които бѣха и автори на празникъ на победитѣ.

Миналата година, на тази дата бѣха организирани грамадни митинги и демонстрации; тази година се организираха събрания, които минаха незабѣлзани. Тѣзи събрания, както и 11 годишнината отъ сключването на договоритѣ, дадоха поводъ на всички вестници да посветятъ статии за договоритѣ и да кажатъ позицитѣ си по тѣхъ.

Почти всички, обаче, разглеждайки договоритѣ, се изказаха за тѣхната частична ревизия, като подъ това разбирахъ на първо мѣсто облекчения въ финансовитѣ плащания на победенитѣ страни и на второ, гарантиране известни права на малцинствата включени по силата на тия договори въ границитѣ на държавитѣ победители.

Борбата противъ мирнитъ договори, тѣхното непризнаване и унищожение като дѣло на империалиститѣ, сж били едни отъ главнитѣ наши задачи, като движение на единъ народъ жертва на империалистическата политика, която доведе това положение на нѣщата.

Всѣка борба насочена да сключи веригитѣ нахлузени на народната шия отъ тия договори е срещала нашата искрена адмиация.

Сжщевременно обаче, ние сме подчертавали и трѣба да подчертаемъ и тукъ, че е немислимо каквото и да било подобрене въ рамкитѣ на тия договори и по пжтищата и предложитѣ предвидени въ тѣхъ.

Два сж факторитѣ, които следъ войната се явиха като фокуси къмъ които отправяха погледитѣ си ония които подъ една или друга форма търсеха промѣна на положението създадено отъ тия договори.

Единиятъ фокусъ, това е О.Н. което се яви като гарантъ за изпълнение клаузитѣ на договоритѣ и стражъ на създаденото отъ тѣхъ статукво, и вториятъ, това е Съветскиятъ съюзъ който единствено отрече договоритѣ, като такива и се обяви противъ тѣхъ открито, ясно и честно.

Единадесетъ години поклонитѣ на О. Н. ни увѣряваха, че въ възможно подобрене участъта на малцинствата чрезъ О. Н., че дори е възможно и ревизия на самитѣ договори въ полза на малцинствата и победенитѣ народи.

Единадесетъ години тѣ сѣтъ илюзии и заблуждения средъ широкитѣ народни маси и, когато теглимъ една равностѣтка ще видимъ, че нито на малцинствата, нито на победенитѣ е станало по-топло отъ изброенитѣ конференции уредени по разнитѣ европейски столици.

За смѣтса на народитѣ се охарчиха милиони, по тия конференции, уреждаха се тържески сдѣлки и контрабанди и коприна и др., но въ края краищата се увеличила грошницитѣ въ заробнитѣ области и денационализаторската политика шества по тѣхъ.

Наистина въ последно време

по настойчиво се заговори за ревизията на мирнитѣ договори, но ние сме длѣжни да подчертаемъ, че ревизията която пледира Италия и отъ която сж въ телешки възторгъ патриотаритѣ, далечъ не ще ползва потиснатитѣ народи, защото оставяйки непокоѣтнати принципитѣ, на които сж създадени договоритѣ, тази ревизия се иска за задоволяване на италианскитѣ аспирации и за по рационалното разпредѣление на плячката отъ войната.

„Договоритѣ сж ненакѣрними и всѣка ревизия означава нова война въ Европа“, се провикватъ ржководителитѣ на френската политика и вдѣховителитѣ на О. Н., Брианъ и Тардьо, въ отговоръ на италианскитѣ изявления. И за да подсилатъ тѣзи си декларации, тѣ, гласуатъ грамадни военни бюджети, надпреварватъ се да се въоръжаватъ, както Франция тѣй и нейнитѣ съюзници: Югославия, Полша, Ромѣния, Чехославия и др.

По сжщия пжтъ върви и Италия, която се стреми да спечели на страната си победенитѣ и недоволни отъ договоритѣ страни.

Дипломатическитѣ игри сж въ пълнен ходъ. Дори нѣкой се опитватъ да намѣсятъ въ тѣхъ и СССР, за да подсилатъ позицитѣ си. Нѣщо дими и клокочи въ Европа, която отъново се раздѣля на два враждебни лагери.

И понеже борбата противъ договоритѣ, въ насъ организирана отъ управляющитѣ посредствомъ тѣхнитѣ агенти въ разнитѣ движения, се свързва съ тия нови комбинации на империалистическитѣ държави, то тя се явява не борба за премахване на тѣхнитѣ произлѣзли отъ договоритѣ и политиката, която ги доведе, а такава за подкрепа тезата на една отъ империалистическитѣ групировки — Италия. Това отъ една страна, и крутото разгонване, съ помоща на полиция, народното студентство, което по свой починъ изнесе акция противъ договоритѣ, ни потвърждаватъ, че тукъ не се касае за една действителна борба и протестъ срѣщу кървавитѣ мирни договори, а за плитка демагогия предназначена да залгва маситѣ. Буржоазията бѣга отъ борбата. Нейнитѣ надежди отъново сж отправени къмъ империалистическитѣ комбинации. Както презъ войната тя плетеше лаврови венци на Кайзера, така и днесъ величае италианскитѣ диктаторъ Мусолини. Съ тази си политика тя ни готви нови катастрофи.

Съ нея народнитѣ маси нѣматъ нищо общо. Тѣ върватъ по своя пжтъ на единната революционна борба и както на време демаскираха О. Н., като агентъ на империализма, така и днесъ на тѣхното борческо знаме пише; не ревизия на договоритѣ, а тѣхното унищожение!

Долу новитѣ империалистически комбинации!

Долу готвѣщата се война!

Долу репарациитѣ!

Долу националното потисничество!

За самоопредѣление на народитѣ.

Пълна независимостъ на заробенитѣ области. И. Г.

Добруджанци, връщайте глупавия в „Добруджа“, органъ на още по глупавия И. К. Не му пращайте нито стотинка, за да се сплутатъ окончателно. Да видимъ до кога ще ги хранутъ.

Напушатъ ги и ги изобличаватъ

писмено въ безидейностъ

До групичката отъ фашизиранитѣ младежи, „Ст. Караджа“ при И. К. касиера на сжщата студента Богданъ Калчишковъ е депозиралъ следното изложение, препишъ отъ което е изпратено до насъ за публикуване.

„Повече отъ две години, азъ членувамъ при групата „Ст. Караджа“, на която съмъ и единъ отъ основателитѣ.

„Ентусиазмътъ и идеализмътъ, които ни обладваха, при основаването ѝ, не можаха да бждатъ така канализирани, за да осъществимъ поне една отъ задачитѣ, които си поставихме за разрешение. Въ самото начало още, ний младежитѣ добруджанци, бѣхме принудени да следваме пжтъ на нашитѣ стари „ратници“, въ добруджанското движение. По този пжтъ ний не срещнахме нищо друго, освенъ лични ежки, заинтересованостъ за смѣтка на движението; не срещнахме и онова, въ името на което се организираше — принципностъ, идеология и естествено напжтване на борбата ни за освобождаване на заробената ни родина.

„За да не бжда голословенъ, ще се помжча да дамъ една аргументация на казаното“ погоре, тѣй както съмъ можалъ да преценя досегашната дейностъ на нашата организация.

„Въ всички освободителни движения, младежътъ е била винаги авангарда. Тя всѣкога най-самоотвержено се е пожертвувала понеже, тя най-добре разбираше и възприемала новото, което времето носи.

Заинтересованостъта за която споменахъ по-горе отъ страна на старитѣ „ратници“, респективно въ И. К. даде възможностъ на насъ младитѣ, да си разяснимъ и да налучкаме правилния пжтъ, по който движението отдавна трѣбваше да тръгне. На насъ се каза, че ние сме културно-просвѣтна организация, и съ това нашата дейностъ се изчерпваше. По най-важната частъ отъ добруджанското движение — политическата, на насъ се отнѣмаше, отнема се и сега възможността да проявимъ каквато и да била дейностъ и да вземаме участие въ начертаването пжтъ на нашето освободително движение. На общото събрание на Софийската младежка група „Ст. Караджа“, 1929 год. за даване дерективи на делегатитѣ, за Разградската младежка конференция, и на тая последната въ качеството си на делегатъ, обърнахъ вниманието на всички, че насъ ни водятъ, кждато искатъ.

„Свикването на нашитѣ конференции винаги преди конгреса, ясно потвърждаватъ тая моя мисль. Защото всѣка наша конференция трѣбваше да гласува резолюции, за възприемането политическия курсъ на движението, преди да бжде той начертанъ и възприетъ отъ конгреситѣ. Ето, господа моя аргументъ и обвинението, което искамъ да стане достояние на всички, и ако може нека се корегира тази аномалия. Защото азъ мисля, че е престѣпление отъ страна на когото и да било въ движението да поставя една такава стена предъ устремитѣ на добруджанската младежъ.

„Другъ единъ тоже отъ голѣмо значение въпросъ е въпросътъ за безидейността на нашето движение, и която безидейностъ на насъ младежитѣ не ни се позволява да крити-

куваме.

„Тази безидейностъ се изразява въ следното:

„Версаялскитѣ и Ньойскитѣ договори, които хвърлиха въ робиня нашата Родина и много други провинции се крепятъ днесъ отъ Обществото на народитѣ. Политиката на българското правителство е продиктувана отъ това О. Н. Нашето движение за жалостъ, е попаднало всецѣло подъ влиянието на ржководителитѣ на тая политика. Движението е задѣлжено да следва оня курсъ на политика, каквато му диктува г. Буровъ.

„Азъ не виждамъ независимостъта на нашето национално-освободително движение. Знаюно е, че тия движения сж самостоятелни. Питамъ нашитѣ водачи, кжде е самостоятелността на нашето движение?

„Ясно е, господа, за всички ни, че тая самостоятелностъ за нашето движение отдавна се е изпарила. Ние сме били орждия на една чужда за добруджанския народъ политика.

„Днесъ интереситѣ на бѣлг. правителство сж едни, а интереситѣ на нашата заробена Родина сж други.

„Отъ години наредъ изпращаме делегати отъ нашето движение въ различни международни конференции. Кжде е ползата отъ тая работа? Получи ли добруджанския народъ поне една малка частъ отъ права, които да гарантиратъ неговото естествено развитие? Азъ незная такива. Не го знаете и вие. И питамъ има ли смисль таякъвъ единъ политически курсъ? Кжде е логиката, да се подържа потисничеството на О. Н. чрезъ външната политика и да се очакватъ права за добруджанския народъ отъ ония, които сж го заробили и които сж създали това О. Н. съ единствената целъ да се запази за подълго време тая робиня.

„Ясно е, господа, че агнето отъ вълкъ милостъ не чака! Добруджанския народъ не чака милостъ и свобода отъ своитѣ поробители.

„За моя голѣма радостъ, сбаче, азъ съмъ ималъ възможностъ да видя доколко добруджанския народъ върва въ това О. Н. Следователно, и въ нашия освободителенъ политически курсъ. Народа знае и мрази своитѣ похитители. Азъ казахъ, отъ тѣхъ, той милостъ не чака. Е добре, защо ние, които излизаме навсѣкжде отъ името на тая народъ, не се вслушаме въ неговитѣ желания? Добъръ общественикъ и водачъ народенъ е оня, който води народа си споредъ желанията. Не е ли престѣпление да вървишъ противъ желанията на народа?

„Последнитѣ събития въ движението показаха, доколко ние нагаждаме борбитѣ си споредъ желанието на добруджанския народъ! Виждате резултатитѣ отъ това — печални, незадоволителни!

„Нима не виждате Вие всичко това?

„Ако на последния конгресъ се явиха делегати отъ цѣлата страна отъ името на 157 отчетени редовни членове, т. е. 3 1/2 редовни делегати, не ще е изненада за менъ, следущия конгресъ да бжде само на управлението И. К.

„Историческата отговорностъ за това е голѣма и азъ не ще се съглася съ васъ и не желая да я поема.

„Азъ винаги съмъ се мжчилъ,

до колкото ми е било възможно, да се изправятъ грубитѣ очебиющи грѣшки въ движението. Надѣвалъ съмъ се, че мледержката организация „Ст. Караджа“ ще допринесе нѣщо за изправянето на тия грѣшки.

„За голѣмо съжаление водачитѣ отъ И. К. не вземаха нищога подъ внимание нашитѣ желания, и на насъ се отнѣмаше всѣкаква възможностъ да проявимъ каквато и да било самостоятелна дейностъ.

„Излагайки ви всичко това, ясно личи че азъ не мога повече да следвамъ тоя наложителенъ курсъ и да поема каквато и да било историческа отговорностъ за деяния на другитѣ.

„Азъ ви моля да ме освободитѣ отъ всѣкаква отговорностъ, като приете оставката ми като касиеръ на групата и ме заличите отъ нейнитѣ списъци.

Б. Калчишковъ студентъ

Б. Р. И малцината вече разбраха безпринципността и кариеризма на натрапенитѣ ржководители въ добруджанското движение въ България. Единъ младежъ — студентъ, който е билъ до сега въ ржководството на младежката група „Ст. Караджа“, излиза открито да обвинява И. К. въ безидейностъ въ служене на О. Н., и на потиснитѣ противъ интереситѣ на добруджанския народъ.

Да, призната истина, макаръ и късно. Разбиратъ я всички, само хората отъ И. К. не я разбиратъ. А бе отъ дъртъ циганинъ ковачъ става ли?

Хемъ краде

хемъ ще дава подъ сждъ.

Даскалъ Недѣлчо отъ Разградъ щѣлъ да ни дава подъ сждъ, че не билъ вѣренъ фактъ, че го заловили като краде грозде отъ чуждо лозе. А ето що разправятъ падаритѣ на лозата въ Разградъ.

Падарина Исмаилъ казва: Колко пжти го ловихъ да краде череши, като му казахъ „срамота е бе даскале!“ Другаря ми го залови съ гроздето. Чудя се, какъ търпятъ такъвъ даскалъ и на какво ще учи децата.

Тѣй разправя падарина Исмаилъ — единъ простъ човѣкъ. Чуди се човѣка. А училищенъ инспекторъ нѣма ли? И съ какво се занимава той?

И глупци и идиоти

Глупавиятъ в. „Добруджа“ занимава се и съ работи, не за него, за да покаже колко е глупавъ редактора му. Лигата противъ империализма била болшевишка и комунистическа.

А бе глупчо, каква е, не е важно. Важно е, че тя открито се бори срещу потисничеството и за националното освобождение на народитѣ, а вие хемъ претендирате да сте органи на едно освободително движение, а пъкъ крепите империализма, потисничеството и сатрапията. Изглежда, че не сте само глупци, но сте още и идиоти.

Голѣма Добруджанска вечеръ урежда Софийската Добр. Младежка Организация на 13 де декември т. г. 9 часа вечерътъ въ салона на Дюлгерското сдружение, бул. „Ботевъ“ и „Пиротска“.

Програма: хоръ, декламации, соло пѣене народни пѣсни, хуморески, добруджанска ржченица, кавалъ, танци и др. Входъ 20, 15 и 10 лева. За Добруджанския кварталъ ще има специаленъ трамвай.

Контрабандиратъ, кошунствуватъ и предателствуватъ

Отъ шестъ години, добруджанската организация е впрегната въ колата на О. Н., д-вото на О. Н., на патриотарството и всевъзможни лигловци, които се надуватъ като жабата, за да стигне вола. Най-после се хваща съ двата крака въ капана.

Единъ отъ тѣхъ сегашниятъ „мисанъ кѣтланданъ“ председателъ на И. К., открито е заявилъ въ последния конгресъ, че само по пжтищата които чертаело О. Н. ще се добие свободата на Добруджа. Заявилъ той, че добруджанци не бивало да се водятъ по акъла на болшевиизираниѣ агенти начело съ Д-ръ Вичева, които водили движението къмъ Москва и че тѣ не получавали болшевишки пари, а получавали такива отъ фондовете на българската държава.

На кжде водиме ние движението и най-последния добруджанецъ е разбралъ отъ това, което пише в. „Свободна Добруджа“, но... който чете и умѣе да чете. А. Стояновъ, тоя съмнителенъ управителъ и вощенъ доставчикъ въ Синода изглежда, че стои по-долу отъ всѣки обикновенъ добруджанецъ, защото нищо не чете и нищо не е научилъ. Той слуша само каквото му каже чорбаджията Бурсвъ.

Сегга ние трѣбва да сме на чисто и на ясно предъ добруджанскитъ маси.

Отъ шестъ години за смѣтка на фондовете на българското м-во на Външнитъ Работи, както бѣше писалъ и в. „Миръ“, всевъзможни патентовани патриотари се разкождаха, изъ европейскитъ градове, да „защипаватъ“ поробенитъ. И добруджанската организация изпращаше редовно г. Д-ръ Ив. Пенаковъ. Въ тия шестъ години този господинъ обиколи Лионъ, Прага, Брюкселъ, Мадридъ, Атина, и 5—6 пжти ходи въ Женева, да вдига“ секвестра надъ българскитъ имоти „да отваря“ българскитъ училища и черкви да „протестира“ срещу лошия режимъ въ Добруджа и т. н. и т. н. Резултатитъ сж известни, — една чудовишна крѣгла нула срещу 650,000 лв. разходъ на външното министерство.

Направениятъ балансъ обаче, като прибавимъ въ него изнесеното въ в. „Миръ“ бр. 9106, се вижда, че срещу тия 650,000 лв. български пари Д-ръ Ив. Пенаковъ е билъ изпращанъ да контрабандира изкуствена коприна. За случая имало съставенъ актъ още презъ 1928 год. Отъ подобни контрабанди на коприна българската държава била оцетена съ около 56 мил. лв. мита и берии.

Казваме изпращанъ отъ И. К. на добруджанската организация, а може би и лица въ нея да сж ортаци въ тая „високопатриотична“ контрабанда, защото самъ А. Стояновъ е ходилъ да убеждава г. Власкова, че изнесеното отъ него въ в. „Миръ“ не било вѣрно, като му предлагалъ готовъ текстъ за опровержение. Стояновъ е поддържалъ сжщото на всѣкжде. Ходили сж и примъ Буровъ да иска въ неговата интервенция. Първоначално м-ръ Буровъ е повървалъ, че изнесеното за контрабандата е измислица на „болшевишкиѣ“ агенти около в. „Свободна Добруджа“, но следъ като е видѣлъ съставения актъ, а сторената фалшификация на официаленъ документъ дали сж му да види, не се знае, Буровъ възгечисалъ да защитава такива ачикъ мръсни аферисти. Значи и отъ тамъ вече имъ

подливатъ вода.

Миналата година на XIII конгресъ въ Разградъ, когато полицията ни гони, арестува, би и ни заплашваха, г. А. Айдемирски водеше Д-ръ Пенакова и го наложи на конгреса, да го прогласи за почетенъ членъ за „голъми“ заслуги. Въ действителностъ Д-ръ Пенаковъ наставлява Айдемирски на служби и му създава работа, за да получава пари. Единъ други се поддържатъ. Зависимостта е на лице по всички линии.

И другъ единъ почетенъ членъ по предложение на Айдемирски прогласиха не по-малкъ аферистъ.

Но има и нѣщо по-престъпно. Говори се и се пише и за противонародна предателска дейностъ. Изглежда, че се е предавало на ромънцитъ всичко отъ полуофициаленъ характеръ.

Ха така! Маминитъ синчаги отъ и около Добруджанския И. К., голѣмитъ патриоти-ренегати съ ромънска крѣвъ, но които се срамуватъ отъ родното си, станали „голъми“ патриоти, да спекулиратъ предъ властъ, да гонятъ „болшевишки“ агенти, да заграбятъ ржководството въ добруджанската организация да контрабандиратъ, да се хранутъ и да предателствуватъ. И колко умѣло маневриратъ, като пледиратъ съюзъ съ ромънскитъ сатрапи, противъ болшевишкитъ, които били еднакво опасни иза България, аромънската властъ подъ сжщото було на опасностъ, граби и ограбва добруджанското население и го гони и чука по единично и масово.

Добруджанци трѣбва да погледнатъ по-добре и не бива повече да поддържатъ контрабандиститъ и ромънскитъ агенти въ добруджанското движение.

По сжщия случай получихме следното писмо отъ единъ младежъ:

„Отъ положителенъ източникъ узнаваме, че председателя на добруджанския Изпълнителенъ Комитетъ Ан. Стояновъ, секретаря П. Господиновъ и редактора на в. „Добруджа“ Ас. Айдемирски, сж ходили въ редакцията на в-къ „Миръ“ при г. С. Власковъ и сж искали отъ последния да опровергае писаното отъ него за Д-ръ Ив. Пенаковъ за контрабанда на изкуствената коприна. Г-нъ Власковъ е отказалъ да опровергае, защото изнесеното е базирано на писмени документи, които се съхраняватъ въ Финансовото министерство. Отъ горнитъ факти се вади и друго заключение, а именно, че Изпълнителния Комитетъ на Съюза Добруджа, въ лицето на председателя, секретаря и редактора се солидаризиратъ съ Д-ръ Пенаковъ. Нека добруджанци видятъ, въ какви ржци е повърено ржководството на тѣхнитъ сждбини. Позоръ!

Младежъ отъ „Ст. Караджа“

Младежъта е бждещето. Организирана и просвѣтена, тя е гаранцията, че дѣлото ще бжде доведено до победния край. Добруджанския Младежки Съюзъ е школата, въ която младежитъ ще се научатъ да познаватъ приятелитъ и враговетъ на свободата; ще се подготвятъ за утрешнитъ велики борби.

Вижте ги!

(На едно, а поменикъ отъ престѣпления)

Пакъ отъ хората на В.Д.Р.О. сж крадени презъ 1926 г. кадъни изъ Разградско и Шуменско и продавани на турци за 20,000 лв.

Убийството на кмета отъ Голѣма Ада и афузини за грабежъ. Въ едното убийство е замѣсено името и на бившия секретаръ на И. К. Убиецътъ днесъ лежи въ затвора въ Разградъ и въ разказание прави признания, че убийствата сж наредени отъ по голѣми хора, но заплашванъ да изчезне, той е заставенъ да мълчи.

Злоупотрѣбления на повече отъ 650,000 лв. отъ касата на В.Д.Р.О., и въ резултатъ е организиранъ грабежа на бирника въ с. Старо село презъ юли 1926 г., въ който се предполагало, че има 4 мил. леи. Не успѣли, обаче провокираха убийството на 53 българи отъ с. Ст-село, Дайдаръ и Сѣново.

Убийството на Дочо Михайловъ, Георги Гицовъ, Тодоръ Господжиковъ и Гено Добри Дрumeвъ е организирано въ Русе и извършено отъ хората на В.Д.Р.О.

Кючукъ Акбунарската афера на 10 и 11 май 1926 г., която повлече убийството на 15 души и изтезавани жестоко 80 души отъ с. Кючукъ Акбунаръ Доймушларъ, Попина, Сребърна, Айдемиръ и др. е дѣло на В.Д.Р.О. Азтора на позива изпратенъ противъ спогодбата за участие на българитъ въ изборитъ презъ май с. г. е А. Айдемирски, представителъ на В.Д.Р.О. и интелектуаленъ виновникъ на много престѣпления.

Събиране на сила данци отъ бѣжанцитъ по границата, като на Р. Нейковъ, Кр. Еневъ, Б. Христовъ, Ив. Стефановъ, Р. Димитровъ, Ив. Узунъ и др., които сж подали формално оплаквания до окол. н-къ, но безъ последствие. Разбойницитъ отъ В.Д.Р.О., заплашватъ и биятъ тжжителитъ.

Сжщиятъ начинъ се повтаря и днесъ

Бандититъ отъ В.Д.Р.О. Юр. Кишиа и Георги Кондито нападатъ нощъ кжщата на зап. офицеръ, добруджанецъ Дочо Ивановъ въ Русе, кждето е имало и други семейства и сж извадени и насочени парабели заплашвали, че ще убиятъ всѣки, който чете „Свободна Добруджа“.

Въ в. „Утро“ отъ 29 VI 1928 г. известния добрудж. дѣецъ Тр. Трифоновъ открито атакува представителя на И. К. въ Брюкселъ въ предателство.

Презъ 1928 г. Ат. Костовъ и П. Господиновъ, въ д-вената канцелария въ Варна нападатъ Георги Колевъ и Ив. Йордановъ. Ат. Костовъ имъ заповѣдалъ да не получаватъ в. „Свободна Добруджа“, че 5 лв. имъ билъ масрафа, т. е. стойността на единъ куршумъ, а П. Господиновъ социалъ-предателя сегашния секретаръ на И. К. имъ заявилъ: „Ще ви изтрепиме всичкитъ вичевисти“.

Обиритъ презъ юлий 1928 г. на турчина въ Дпбричко, на който задигатъ 240,000 лей, убиватъ другъ турчинъ и го хвърлятъ въ житата, раняватъ момчето П. Атанасовъ е тоже дѣло на Варненската ВДРО.

Болшинството отъ И. К. и редакторитъ на в. „Добруджа“ играятъ ролята на декейтивни. Викаха стражари и поставяха предъ вратитъ на общитъ събрания, да не пущатъ лѣвницата. Доносничатъ съ официални писма, каквото е писмото

ПОКАНА

Продължава се до 31 декемврий записването абонати за библиотеката „Национално Освобождение“

Библиотека „Национално Освобождение“ си поставя за задача да даде въ преводъ най-добритъ работи отъ свѣтовната литература по националния въпросъ. За тая целъ се пуска настоящата покана за записване абонати за I серия:

1. Г. И. Бройдо. „Националния и колониаленъ въпросъ“, отпечатана вече и струва 20 лв., а за абонати 10 лв. Излѣзла отъ печатъ въ 5 и полов. печатни коли.

2. К. Тулинъ и др. „Националния въпросъ въ миналото и сегга“. Излѣзла отъ печатъ въ 14 печатни коли. Цена 80 лв., на абонати 40 лв.

3. Чилковъ. „Теория и практика по националния въпросъ“. Сегга се намира подъ печатъ. Цена 20 лв., на абонати 10 лв. „Национално Освобождение“ ще даде книги, безъ които никой деецъ на националнитъ движения не може да мине. Тя е необходимо четиво за всѣки, който иска поне отмалко-мелко да се запознае съ теорията и практиката по националния въпросъ, безъ което е невъзможно, каквато и да било съзнателна и разумна деятелностъ въ кое да е отъ националнитъ движения. Враговетъ на национално потиснатитъ народи и малцинства винаги сж използвали за свои цели непросвѣтлостта и невежеството на национално потиснатитъ народи, за да превърнатъ тѣхнитъ усилия и стремежи къмъ своята колесница, за постигането на своитъ груби интереси. Ето защо на тѣхнитъ домогвания ние трѣбва да противопоставимъ покрай другото и ясно разбиране на въпроситъ и една широка просвѣта по националния въпросъ.

Единичната цена на книгитъ е 120 лв. За абонати книгитъ ще струватъ само 60 лв.

Записванията на абонати ще трае до 1 ноемврий 1930 год. Абонаментната сума да се праща на адресъ: В-къ „Свободна Добруджа“ (библиотека „Национално Освобождение“) София.

на И. К. № 558 отъ 8 мартъ 1928 год. подписано отъ председателя и секретаря на И. К.

„Скритиятъ инспираторъ на всички деяния на В.Д.Р.О., А. Айдемирски, който е и неговъ представителъ въ София и негласенъ редакторъ (сегга редовенъ б. р.) на в-къ „Добруджа“ лично е доносничелъ на полицейския комендантъ въ София, за да забрани сказката на Тр. Трифоновъ на 28 септемврий 1928 г. по 50 годишнината отъ окупацията на Добруджа отъ Ромъния.

Члена на Висшия съветъ и новоназначенъ членъ на Соф. настоятелство Д. Стаматовъ, (сегга членъ на И. К. б. р.), като финансовъ инспекторъ е открадналъ на ревизирунитъ отъ него секретаръ-бирници въ Шуменско, Ески джумайско три бона по 5000 лв. — 15,000 лв.

Грабежътъ на 200 наполеона отъ ерменката въ Балбунарско, която бѣше още и тежко ранена, сама е посочила своитъ джелати изъ срѣдата на В.Д.Р.О. въ Русе.

Убийството на добричкия адвокатъ Тодоръ Тошевъ се организираше тая пролѣтъ отъ известни „банкери“, които сж злоупотребили съ народнитъ пари въ съгласие съ хората на ВДРО въ Варна, срещу сумата 150,000 лв. 50,000 лв. отъ които сж платени. Разкрито своевременно, това убийство е осуетено.

Сегашниятъ преаседателъ на И. К. А. Стояновъ е въ открити връзки съ ВДРО. Той вика хора отъ ВДРО, Ст. Боздугановъ и др. сжщо и полиция, да му пазятъ събранията отъ лѣвицата—добруджанци.

Туй лѣто той е присѣствувалъ на конференцията на ВДРО на 11 августъ въ Русенското сиропиталище. Нѣколко дена само следъ това, на 18 августъ падна убитъ Никола Георгиевъ отъ Кеманларъ.

Поменикътъ е още много, много дълъгъ. Допълнете го вие сами.

Отъ група добруджанци

**Четете В-къ
„Свободна Добруджа“**

Характеристики на патриотаритъ

И въ Добруджа ги демаскиратъ като агентъ провокатори

Получихме следния апелъ издаденъ отъ група граждани въ гр. Силистра:

Граждани и Гражданки,

„По инициатива на частъ отъ членовете на обществото, на 30 т. м. ще се състои извънредно годишно събрание, което ще се занимае съ редъ въпроси интересующи го. Покрай другитъ, които ще се разглеждатъ, гражданството е длъжно да сложи на разглеждане и положението създадено въ последно време отъ агентъ-провокаторската група около в. „Пробуда“ и престѣпленията извършени отъ нейни сподвижници учители по отношение на обществото и неговитъ институции.

Знамъ на какво бѣха способни тия прѣдатели. Ржка за ржка съ враговетъ на нашето културно дѣло, въ своето мръкобесничество, тѣ не пожалиха свѣтлостта му.

„Чрезъ гнусавото парцалче — кално знаме на безотговорни фактори и тенденции въ нашето обществено дѣло, тѣ си поставиха за задача да клѣматъ общество, настоятелство, учители които не имъ сж по угодата, а чрезъ фашизираните групичка долнопробни учители, познати съ безсрамната си полицейщина, разрушиха бждещето на десетина невинни ученици—ваши деца. Всичко това тия лжжепатриоти вършеха съ известната на всинца ни целъ — да сложатъ ржка на ржководството на обществото въ реки решителната позиция и гражданството, което смѣло имъ обръща грѣбъ.

„Настоятелството на обществото, съ своето осждително малодушие, позволи на тѣезуити, да изиграятъ своето юдинско хоро, на което печалнитъ резултатъ днесъ е вече предъ насъ.

„Граждани, нашето културно дѣло е въ опасностъ, нашитъ деца сж въ опасни ржци. Нека на събранието да бждемъ острожни и да изкажемъ загрижеността си за застрашенитъ ни

Северна Добруджа била ромънска

Завчера в канцеларията на И. К. е имало конференция на младежи от социал-фашистката групичка останали всичко души. Присъствували сж и членове от И. К. А Стояновъ взелъ думата и заявилъ:

— Обвиняватъ ни, че не сме се интересовали отъ съдбата на Северна Добруджа и нищо не сме правили за нея. Действително това е тъй, но не ние сме виновни за това, че въ Северна Добруджа нѣма българи. Виновни сж интелегенцията отъ Северна Добруджа, която нищо не е направила до сега. Отдала се на гешевти тя е забравила Родина си. Нашия обектъ е Южна Добруджа и тя ни интересова.

Отъ казаното до тукъ следва да се заключи, че Северна Добруджа е станала ромънска. Тѣзи идиотски мисли може да каже единъ ромънски патриотаръ или единъ формено невѣжливъ нежева. Добруджанската организация сжестува не за това, че въ Южна или Северна Добруджа има българи. Исторически, географически, икономически и политически Добруджа до устието на Дунава представлява една оформена политическа единица, населението на която, както и всички естествени и стопански производствени сили на тая област сж били произволно разигравани и впрѣгани да служатъ на чужди интереси, противно на волята на това население. Ако патриотаритѣ често повтарятъ изтърканата фраза, че Добруджа е била люлката на българското царство, съ това тѣ потвърждаватъ историческата истина, че тя е била една политическа единица. Въ борбитѣ на разнитѣ народи следъ великото преселение на народитѣ, Добруджа е играла една грамадна роль, при формирането на балканскитѣ държави. Нейното насилствено присъединение къмъ Румъния съ Берлинския договоръ, засилва още повече убеждението за огромното значение, което играе тоя жгълъ въ североизточния Бал-

канъ.

Да дѣлишъ днесъ Добруджа на две и да се отказвашъ отъ северна Добруджа, то значи, да вършишъ една търговия съ интереситѣ на Добруджа, да отричашъ нейното историческо и политико-икономическо значение като цѣлостъ. То значи да кжсашъ и да продавашъ части отъ едно тѣло, да приемешъ тезата на разни завоеватели и поробители.

Политическата съдба на Добруджа се обуславя отъ интереситѣ и волята на нейното цѣлокупно население. Тезата че въ северна Добруджа нѣма българи е фалшива, опасна и съвършено непозволяваща на българското правителство, че южна Добруджа е българска. Защото, ако споредъ професоръ Романски до 1917 год. въ нея е имало 134,331 българи, въ резултатъ на емиграране, гонене, колонизация на цинцари, асимилация и денационализация следъ още десетина години и въ южна Добруджа ще стане това, което е съ северна Добруджа. Следва по идиотската логика на А. Стояновъ, че тогава ще трѣбва да се ликвидира окончателно съ добруджанския въпросъ. Такава нежежествена мисль не можеше да се очаква отъ единъ истински добруджанецъ.

Казахме че Добруджа представлява една завършена политико-икономическа единица и нейната съдба се опредѣля отъ самото население. Това население надъ единъ милионъ, безъ разлика на народностъ, езикъ и религия се е произнесло вече въ полза на една цѣла недѣлима и независима Добруджа въ рамкитѣ на Балканската Федерация.

Това иска добруджанския народъ въ Добруджа, организиранъ въ своя революционна организация ДРО, а емиграцията, па била тя сългарска, е задължена да подпомага и сътрудничи на тая борба безъ търгуване, като я дѣли на южна за България и северна за Ромъния.

Злоупотѣбилъ ли е?

На секретаря на И. К. Печо Господиновъ сж изпратени 4000 лв. отъ Силистра, за да купи ноти и изпрати. Ето 4 м-ца и никакви ноти не сж пратени. Пишатъ ни отъ Силистра, да запитае какво е направила сумата Печо Господиновъ!

Починалъ е братътъ на нашия главенъ редакторъ Кирилъ Вичевъ.

Семейството на покойния изказва благодарността си къмъ Ц. К. на Добрудж. Младежки Сюзъ за издаване на некрологъ по случая и на И. Георгиевъ за казанитѣ топли надгробни думи.

Младежътъ е бждащето на движението. Организирана и просветена тя е гаранцията за успѣха на освободителното дѣло.

Добруджанския Младежки Сюзъ е школата въ която младежитѣ се подготвятъ за утрешнитѣ велики борби. Той е авангардъ въ днешнитѣ такива.

Родители пращайте синовете и дѣщерите си въ организациитѣ на Д. М. С.

Ново полицейско събрание

на държавното д-во „Добруджа“

На 23 ноемврий мѣстното д-во „Добруджа“ подъ председателството на Д-ръ Слави Чаушевъ (и това име заслужавъ да се запомни) свиква събрание за отчетъ на делегатитѣ отъ конгреса. Д-ръ Слави Чаушевъ, бѣ повикалъ полиция и бандата отъ ВДРО да му пази събранието противъ добруджанци. Нѣкога А. Стояновъ пазеше събранието си съ бандити и формени полици, а това на Д-ръ Сл. Чаушевъ се пазеше вънъ отъ бандата на ВДРО извикана специално отъ Русе и Варна, отъ формена стража, но още и отъ 6 агенти отъ политическата полиция.

Нататъкъ ли еволюирахте г-нъ Чаушевъ? На добъръ път!

Единъ денъ преди събранието следъ обѣдъ бандата отъ ВДРО се събра на предъ входоветѣ на Кооперативния домъ (ул. Позитано) и разпредѣлила ролята си така:

— Ше предизвикаме скандалъ, полицията ще ги арестува и после е лесна...

Това „после е лесна“ е отъ познатия патентъ у насъ за „защита“ живота на гражданитѣ по български маниеръ.

На събранието присъствуваха 27 жени, 18 мъже и 10 души отъ лѣвицата. Другитѣ около 80 души полицията не ги пусна.

Събранието се откри отъ г. Д-ръ Слави Чаушевъ. Той разправя, че е партизанинъ на „демократизмъ“ (но при 8 полици) и „общностъ“. Всички се питаха, какво иска да каже новия председател, та никой не го разбра. Даде думата на единъ младежъ-фашистъ да направи отчетъ по конгреса.

— Да, конгреса бѣше едно истинско празненство, едно тържество. Имаше манифестации, музики, фотографии... и жени имаше. Гласуваха се резолюции и се избра управително тѣло.

Млъкна.

Г-жа Дора Габе има думата: Като изъ болна душа, тя изрече: и ние женитѣ се събрахме. Възхитена съмъ отъ г-жа Шумалиева. Млъкна и седна.

Председателътъ Д-ръ Слави Чаушевъ — Искан ли нѣкой думата?

Продължително млъчание. Женитѣ ставатъ нетърпеливи. Минаватъ 5 минути. Пита председателя пакъ: нѣма ли кой да вземе думата? — Пакъ млъчание. Става Димитъръ Маноловъ, вярджията го казватъ:

— Азъ господа съмъ възхитенъ отъ това събрание. Чета и двата вестника и сега чакъ виждамъ, колко чудесно е тукъ и колко нечисто има отатъкъ. Съда.

А. Стояновъ се засрами и си наведе главата отъ тая защита.

Единъ гласъ. — Ставайте да си вървиме! Какво стоите на това погребално събрание!

Илия Календарски — Бандитѣ сж тукъ и заели входоветѣ. Не ви е срамъ! Излиза. А. Айдемирски го застига на стълбитѣ и му нанася побой; посочва го на полицейски агентъ отъ дирекцията на полицията (полит. отдѣлъ) който го арестува. Откарватъ Илия въ Дирекцията на полицията, кждето го държали 24 часа, защото билъ вичевистъ.

Шумътъ не смущава председателя. Той пита пакъ, има ли нѣкой другъ да вземе думата?

Млъчание.

Щомъ нѣма, закривамъ събранието.

До кжде стигнахме? Едни гонятъ комунисти, други большевики, а полицията охранява тѣзи, които конекрадствуватъ, крадатъ кадѣни, за да ги продаватъ, убийци и т. н., като ги пази отъ вичевиститѣ. На провокацията, лѣвицата обаче, не се подаде и не направи удоволствието на съюза отъ полици и бандити.

До Редактора

на глупавия в. „Добруджа“.

Получихме копие отъ следното писмо отправено до редактора на глупавия в. „Добруджа“.

Въ брой 118 и 119 на в. „Добруджа“ е поместена една нагла клевета по мой адресъ. Такива съ подобни темъ клевети, напоследъкъ зачестиха въ вашия вестникъ. Съ това вие и вашитѣ дописници издаватъ безсилието си, вследствие на което се явяватъ истеричнитѣ ви крѣсаци, да виждатъ въ лицето на всѣки честно мислящъ добруджанецъ „голямъ“, „рафиниранъ“, „комунистъ“, „большевикъ“ и прочее.

Засегнатъ изглежда чувствително не толкова отъ съмнението изказано въ въпросната дописка за следвалъ и не довършилъ, а фактитѣ сж, които безпокоятъ гузната съвестъ на Божиновъ и не го оставя на мира. Глупавата амбиция на въпросния „фашистъ“ да се добере до кариера въ живота, го кара да работи въ добрудж. движение, а не любовта му къмъ поробената ни родина Добруджа.

За добруджанската младежъ въ Русе това е ясно като денъ. За това свидетелствува факта, че нито единъ младежъ не е привлѣкалъ въ групичката къмъ която се числи. А преди двѣ години даваше обещания, че ще се „справи“ съ младежкото движение. Изправени предъ факта, че младежката организация „Ст. Караджа“ подъ председателството на П. Михайловъ се разраства, настоятелството на д-во Добруджа въ едно заседание го обвинява въ маниящина, натрапване за ръководител на групичката имъ, а

нищо полезно не е направилъ. Напротивъ внесе бацила на раздора и разложението средъ самитѣ тѣхъ. Обвинявани въ „комунизъмъ“, гонени, преследвани и заплашвани нашитѣ членове съ пълно съзнание и въра отстояватъ идеята за „Свободна и Независима Добруджа“ като равноправенъ членъ на Балканската федерация на свободнитѣ Балкански народи — Лозунгъ който първия добруджански младежъ Дочо написанъ на освободителното добруджанско знаме.

Азъ настоявамъ редакцията ви въ най скоро време да излезе въ в. „Добруджа“ съ всички факти и доказателства че съмъ комунистъ. Сжщата покана азъ отправихъ преди извѣстно време къмъ клеветниците въ Русе отъ рода на Божиновъ, да ме посочатъ публично за комунистъ, и че съмъ платено орждие на чужди интереси. На тази ми покана Божиновци мъжаха, сжция тогава бързаше, да отрече предъ свои „другари“, че не е авторъ на тия клевети, като ги приписа другиму. Сега давамъ сжщата възможностъ на Божиновъ, щомъ е фашистъ, да запази достойнството, честта и искреността, за които претендира, да докаже че съмъ комунистъ.

Колкото до „глупцитѣ“, „гаменитѣ“, „простацитѣ“ и „демагозитѣ“ (бележка на редакцията подъ горната дописка) азъ ще излѣза пакъ на това мѣсто и ще посоча, кжде сж тия съ изброенитѣ епитети, за да види и ги опознае емиграцията.

Не сторите ли това, безъ да ви държа отговорни, вие ще се фотографирате предъ емиграцията такива, каквито сте си, и ще разбере за лишентъ пътъ, че най-голѣмото ви средство въ борбата е да инсинуирате и клеветите, за да се харесате на управляющитѣ, кждето сте се дали подъ наемъ.

Русе 21 Ноемврий 1930 г.

П. Михайловъ.

Внесете си абонамента ако до сега не сте сторили това.

Всички, които получаватъ връзки да се отчетатъ за полученитѣ до сега весници.

Абонатитѣ въ странствъ и Америка сжщо да се отчетатъ. Весника е въ затруднено материално положение и има опасностъ да спре.

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ДО КРАЯ НА ДЕКЕМВРИ 1930 ГОДИНА ПОДПИСКАТА ЗА ЗАПИСВАНЕ АБОНАТИ

НА

ПЪРВИ, ВТОРИ И ТРЕТИ ТОМОВЕ

НА

КАПИТАЛЪТЪ

отъ К. Марксъ. Преводъ подъ редакцията на Т. Д. Павловъ

Абонаментната цена и за тритѣ тома (около 2200 страници!) е само 350 лева. Тия, които биха го купували поодѣлно, ще трѣбва да дадатъ 700 лева. Абонамента може бжде внесенъ и на три пжти: 150 лв. до излизането на I томъ 100 до II томъ и 100 — до III томъ.

Първия томъ (около 600 страници) ще бжде издаденъ и най-добрия преводъ у насъ — тоя на Димитъръ Благоевъ, който е вече подъ печатъ.

За абонати се пада 100 л.

За неабонати (единична цена) — 200 л.

Вториятъ томъ (около 400 страници) ще струва на абнатитѣ по 70 лв. За неабонати (единична цена) — 150 лв.

Третиятъ томъ (около 800 страници) на абонати ще струва по 180 лв.. За неабонати (единична цена) — 350 лв.

Настоятели записали 10 абон. получаватъ 1 течение боплатно.

За странство абонамента е 500 лв.. Адресъ за всички (искане покани, изпращане суми и пр.): Д-ръ П. Вичевъ, Ген. Паренсовъ 49 — София.

тереси на обществото и неговитѣ институции.

„Нека тамъ високо да заявимъ че:

„Гражданството е единствениятъ и пълненъ господаръ на обществото и неговитѣ институции.

„Гражданството чрезъ избраното отъ него настоятелство го ръководи и управлява.

„Настоятелството трѣбва да застане смѣло на своя постъ и въоръжено съ нашата подкрѣпа да отбива всѣко вмѣшателство на безотговорни и закулисни фактори.

„Вменяваме въ дългъ на настоятелството да разчисти учебнитѣ ни институции отъ недостойни и провинили се учители.

„Вънъ отъ обществото агентѣ провокаторитѣ и фашискитѣ имъ попълзновения!“

Б. Р. По сведения допълнително получени, агентъ провокаторската малка групичка, водена отъ гърка Левтеръ Бояджиевъ е, викала ромънската полиция да се намѣси въ събранието на българското общество да лови и гони большевики — сжщо както И. К. върши въ София въ събранието на добруджанци.

Силистренци сж погнусени отъ провокаторството на ромънскитѣ агенти, които цѣлятъ затваряне на българскитѣ училища.

Какъ империалистичитѣ готвили войната

Сензационни разкрития въ Московския процесъ. — Пълни подробности и разкрития. — Участието на Поанкаре и Брианъ. — Франция е дала повече отъ 300 милиона лева за организиране войната срѣщу Русия.

Следъ войната, която раздруса изъ основи съществуващата капиталистическа система, обвърза народитѣ (победени и победители) съ тежки воени, репарационни и реституционни тежести, доведе ги до пълно обедняване и пролетаризиране, единствено руския народъ, поелъ и слѣдвайки революционния пътъ на дълбоко икономическо и социално преустройство се отдале на едно ново стопанско, национално и административно строителство, което събъраше буржоазно-капиталистическата държава. Ударътъ и сътресението бѣха голѣми за империалистичитѣ. Въпрѣки, че загубиха чужди територии и разшириха своитѣ колониялни пазари, нѣкои отъ тѣхъ оставаха недоволни. Това недоволство все по вече се оформяваше и противопоставяше едни на други. О. Н. което се създаде като международен институтъ, за да уравни съзидателитѣ, поддържайки създаденото отъ договоритѣ положение, се оказа единъ яловъ институтъ.

Недоволството върѣдъ народитѣ все по вече се засилваше срѣщу възходящия темпъ на империализма и срѣщу разящата сила на финансовия и банковъ капиталъ, намѣрилъ реаленъ изразъ въ съюзъ на банки, трѣстове и картели, унищожавайки и послѣднитѣ дребно-буржоазни остатѣци въ дребна собственостъ, занаяти и лаби индустрии, увеличавайки беднотията, мизерията и социалитѣ злини.

Кръстосаха се недоволствата

а народитѣ отъ национално, политическо и социално потисничество и експлоатация. Стѣгна е зависимостта между еднитѣ и другитѣ и все по вече се осияляваше и засилваше единия фронтъ между тѣхъ.

Одѣлнитѣ демонстративни едоволства и масови революционни прояви на цѣли народи, собено въ колониянтѣ, внесоха мутъ въ редоветѣ на империалистичитѣ. А руската революция, която донесе политико-кономическото и национално освобождение на стотици поскани въ миналото националности въ Царска Русия и която изразително влияеше надъ стотици милиони политически и национално заробенни народи, це повече засили смущението въ редоветѣ на империалистичитѣ. Тѣ дойдоха до положението изабраватъ поддържанитѣ между тѣхъ различия, да се съюта, за да спасяватъ системата империализма. Голѣмитѣ противоречия на интереси между тѣхъ се притжиха. Тѣ ги заавиха и се съгласиха върху едно —

премахнатъ причината,

ято ражда и влияе на общото доволство. А това е революционния духъ, чийто източникъ е Свѣтската Русия, съ нейното во колективистическо строителство и резервоаръ на революционни идеи за национална независимостъ върху базата на инципа за самоопредѣление народитѣ.

Начело на тая борба застанахъ глия и Франция, поради своя попиаленъ характеръ, чийто понии сж въ масово недоволство и революционни движе-

ния и поради стремежа за запазване договорнитѣ, положение въ Европа.

Грамадната руска емиграция въ Европа и Америка се организира въ контрареволуционенъ фронтъ и се постави въ разположение на тоя политически курсъ на английската и френската империалистическа политика. Парижъ и Лондонъ субвенционираха издръжката на тоя контрареволуционенъ фронтъ. Създаденъ изключително отъ руски князе, каквито царска Русия фабрикуваше на времето, генерали, военни индустриалци и всевъзможни други черносотници, ржководството на тоя фронтъ въ лицето на великия князь Кирилъ, изчезналия генералъ Кутеповъ, Мюлеръ и пр. живѣйки съ мисълта да възстановятъ блаженни дни отъ миналото,

улесниха задачата

на френскитѣ и английски империалисти, като уговорваха и раздаваха на петролни и други индустриални магнати, широка руска земя. Тѣ сключваха договори и признаваха старитѣ царски дългове. Въ замѣна на това пъкъ френцитѣ и англичанитѣ имъ даваха финансова издръжка, обещаваха военна подкрепа и финансиране на бждащата война срѣщу Свѣтска Русия, която ще се ржководи отъ французския генералъ Щабъ.

Разкритията въ това направление, които ни дава разглежданитѣ се процесъ въ Москва (25 ноември 1930) сж отъ голѣмо значение. Той ни показва, че контрареволуционната акция готвена въ Парижъ и Лондонъ съ разширение въ Варшава, Букурещъ и прибалтийскитѣ държави се е толкова много разширила, че е проникнала дори и въ самата Свѣтска Русия.

Новото социалистическо строителство, главно въ областта на индустрията (минна, текстилна, химическа, машинна, военна и пр.) е било предоставено въ ржцетѣ на инженери и учени люде отъ царска Русия, защото нова работническо-селска Русия е нѣмала подобни кадри. Като хора на науката, но не на политиката, тѣ сж приели службата и на съветския строй, особено пъкъ, като сж били добре заплащани, както никой други на съветски служби. Осигурени добре, несмущавани отъ никого, тѣ се отдаватъ на външни влияния, които впоследствие биватъ и добре заплащани,

за да компроментиратъ индустриализацията

при новия строй и при новитѣ методи.

Образуваатъ свои научни кружоци по специалности, имали сж свободата да се събиратъ и разглеждатъ новитѣ научни изобретения и съвършенства. Понеже върху тѣхната дейностъ не се упражнявала никаква контрола, и подъ външно влияние, тѣ постепенно се оформяватъ въ конспиративно тѣло, наречено индустриална партия, съ чисто политически задачи. Обладани отъ мисълта за абсолютно ржководство и отъ инстинктитѣ на старата царска буржоазия за голѣми обогатявания, тѣ се отдаватъ на мисълта за събаряне на сжще-

ствующия политически режимъ. Тия имъ желаниа съпадатъ, ако не сж подбутнати, съ тежениетата на контрареволуционния фронтъ на руската емиграция, стремежитѣ на френскитѣ и английски империалисти.

Започва историята на връзки и срещи въ Парижъ и Лондонъ, на конспиративна кореспонденция, на разбирателства, и изработване на общъ планъ на действие вътрѣ въ Русия и вънъ задъ границитѣ ѝ.

Цѣлата тая планомерна дейностъ се е поддържала съ стотици милиони лева годишно само отъ Франция. И започва една системна печатна кампания, богато възнаградена, срещу Свѣтска Русия — разкриване на атенатори, фалиране на петилѣтния планъ, недоволство на селянитѣ, убийството на Сталинъ и пр. и пр. Предричае се скоростното загиване на съветската форма, а то е било всичкото,

за психологическата подготовка

на свѣтовното обществено мнение за предстоящата военна кампания на империалистичитѣ, която ще започне съ Полша, Ромъния и Финландия, подъ командата на френския генералъ Щабъ, съ френски генералъ на чело.

Сега трѣбва да ни стане ясно, защо французитѣ поддържатъ диктатурата на маршалъ Пилсудски; защо Залески държи такъвъ арогантъ езикъ въ О. Н. срещу поробенитѣ народи; защо генералъ Бертело, генералъ Ле Ронъ, обикаляха източнитѣ държави — Ромъния, Полша, Бѣлградъ и София; защо наложиха Карола на ромънския престолъ; защо началникитѣ на генералнитѣ щабовете въ Полжа и Ромъния сноватъ постоянно между Варшава и Букурещъ; защо въ Ромъния и специално въ Бесарабия, Добруджа и Трансилвания постоянно

се гонятъ, арестуватъ и убиватъ

масово чужди националности, като болшевики и най-сетне, защо въ последнитѣ дни полския началникъ на генералния щабъ обикаля и Добруджа.

Лозунгитѣ на империалистическа Европа, често повтаряни и отъ нашата преса противъ варваризма въ Свѣтска Русия, по поводъ изпълнения тамъ, забравяйки нашитѣ, че съветския съюзъ е една опасностъ за цивилизацията и пр. — не сж нищо друго освенъ подготовка на една психика, която да оправдае една война срещу Свѣтска Русия. Дребната буржоазия която постепенно чезне и загива подъ ударитѣ на империализма, и не можейки сама да си даде едно вѣрно обяснение на това нейно последователно загиване, се лови за вѣдичитѣ на империалистичитѣ и желтата буржоазна преса, която богато плащана, разнася фалши и заблудитѣ, за които тая дребна и посредствена буржоазия се лови и ги възприема. Тя, която е едно внушително количество отъ народитѣ, която ведно съ работническото ще образува голѣмитѣ армии на империалистичитѣ не се отнася критично, а възприе-

ма, че именъ Русия е виновница на това нейно обедняване и загиване, за да бжде подготвена въ бждащата война.

Отъ 1919 год. и до сега фронтъ срещу Русия систематично се е подготвялъ, както това добре се вижда отъ показанията на подсъдимитѣ и данитѣ, които се изнасятъ въ Московския процесъ. Тѣ сж вършили саботажъ било по отношение разпредѣлението на работното време, било по отношение на производството противъ нуждитѣ на пазаря, било по отношение на първичнитѣ материали за качеството на производството и т. н.

За да разширятъ своята дейностъ, тѣ сж спекулирали съ следнитѣ конкретни искания за бившитѣ владѣлци на земя (кулацитѣ) и собственици на индустриалнитѣ предприятия:

„Възвръщане на земята и предприятията на старитѣ собственици. Обезщетение на сжщитѣ. Засилване организацията на кулацитѣ и създаване на военна диктатура подъ дивиза: За Бога, за царя и за отечеството“.

До 1928 г. групата на инженеритѣ е била финансирана съ една сума близо 4 милиона рубли равни на около 280 милиона лв., а отъ Октомври 1928 г. годишната субвенция е била установена кржгло на 70 милиона лв. годишно. Отъ Октомври с. г. до лѣтото на 1930 г. сж получили отъ Франция около 120 мил. лв. Самъ професоръ Рамзинъ е признанъ че е получилъ лично 25 мил. лева, които раздалъ и на други инженери.

Нека оставиме да говорятъ самитѣ обвиняеми.

Професоръ Рамзинъ председател на индустриалната група (партия) заявява:

Презъ царския режимъ инженеритѣ представяваха една опредѣлена привилегирована класа. Съ революцията се измени цѣлото тѣхно положение. Тѣ загубиха. Тѣхъ ги подчиниха на партията. Старитѣ инженери бѣха убедени, че съветската властъ не ще продължава и че капитализма въ скоро време ще бжде възстановенъ. Тѣ ржчитяха на успѣхъ отъ контрареволуционеритѣ съ помощта, която ще имъ се даде отъ странство. Тая тѣхна надежда се поддържаше отъ старитѣ индустриалци избѣгали въ Европа, съ които поддържаша връзки и които ги финансираха първоначално, безъ да искаха отъ тѣхъ каквито и да е услуги. Но следъ като се създадохъ тѣсни и интимни връзки и когато отъ мѣстнитѣ инженери се поиска отъ съветската властъ едно разширение и засилване на работата въ индустрията, отгсгава започна саботажъ. Индустриалцитѣ въ странство даваха специални и подробни инструкции за тоя саботажъ въ всѣка индустрия поотдѣлно.

Старитѣ, отъ царско време, инженери се наложиха въ ржководството на групата (партията). Смущавайки се отъ друга страна отъ новото поколение инженери, подъ съветско ржководство тѣ устроиша процеса на саботажа въ петилѣтката. Цѣлото ржководство се концентрира въ миннитѣ инженери.

Групата и работата ѝ бѣха строго конспиративни. Въ по-

следно време се създадохъ връзки между отдѣлнитѣ инженери отъ разнитѣ индустриални браншове. Ржководството броеше отъ 40 до 60 души, а всички членове бѣха около 2000. Ставаха най-разнообразни разисквания на политически теми. Съгласихме се, че бждащата форма на държавно управление да бжде

демократическо — републиканско.

Поради усъвършенствуванията и разширенията на разнитѣ индустриални предприятия, които по рано сж били частна собственостъ, приехме да се установи за тѣхъ акционерната форма. Ще се обезщетятъ ошетенитѣ голѣми землевладѣлчески предприятия. По аграрната политика рѣшихме, земята да се остави на селянитѣ. Ще се декларира признаването на частната собственостъ. Старитѣ собственици на земята ще получатъ обезщетение въ пари. Демократическата буржоазия ще влѣзе въ ролята си следъ установяването на страната чрезъ една военна диктатура. Прилагайки философията на Платона, тѣ били сж съзнанието, че инженеритѣ сж предопредѣлени да управляватъ.

Тая задача била засилена отъ професоръ Чайновъ, който дирижиралъ една друга партия на селянитѣ-работници. Съ последователнитѣ арести, централния комитетъ твърде често е билъ смѣняванъ. Партийната тактика се нагаждаше споредъ политическитѣ условия. До 1927 г. сж извършени различни актове на саботажъ въ периферията. Отъ тоя моментъ датира и вземането на позици за създаване на несъгласия между разнитѣ индустрии — да се влагатъ голѣми капиталѣ въ предприятия, които не могатъ въ скоро време да дадатъ резултати.

Отъ 1928 г., откогато започнаха преговоритѣ съ чуждитѣ правителства започна вътрешната намѣса. Създаде се

служба на шпионажъ и военна организация

съ назначение да подготви саботажа въ случай на една война. Въ последния периодъ, пролѣтътъ на 1930 г., партията бѣше готова да посрещне една намѣса презъ 1931 г., както и едно въстание вътрѣ въ страната.

Сумитѣ, които се получаваха отъ странство се разпредѣляха между всички групи инженери отъ разнитѣ браншове. Чуждитѣ държави настояваха да се ускори процеса, защото иначе може да стане невъзможна намѣсата вследствие растящото развитие на индустрията и на земледѣлието и вследствие увеличаващата се способностъ на страната за отбрана.

Индустриалната партия е работила съ две чужди държави — правителствата на Франция и Англия. На 1921 г. е имало среща между

Поанкаре и Брианъ съ членове отъ Ц. К.

на партията. Презъ 1928 г., той, Рамзинъ лично, сж имали срещи съ френския генералъ Щабъ. Рамзинъ, Ларичевъ, Денисовъ, Риабушински, Нобелъ, Гукасовъ, Мерчишерски, Коноваловъ и Старинкевичъ сж при-

твували на първата среща, хотел „Терминус“ в Париж. Рамзин е докладвал за активността на индустриалната партия, а Ларичев е допълнил. Денисов е докладвал върху подготвителната работа за предстоящата среща. Той е потвърдил изрично съвещанието, което сж имало с Поанкаре. Този последен е поискал бързо да се действа в подготовката за срещата. Една специална военна комисия е била създадена под председателството на генерал Жанен. Задачата на комисията е да подготви на срещата. Чрез посредството на полковниците Жоанви и Ришард, комисията ще бъде в постоянна връзка с френския генерален щаб. Франция не предвижда за себе си една директна намеса с свои войски, но ще изпрати само инструкции, въздушна флота и морски сили.

Военните операции

Трбва да се водят от войските на Полша, Ромъния, Финландия и балтийските държави войските на Врангел. Срока на намесата е бил определен в 1930 г.

Рамзин е изрично потвърдил, че френското правителство и френския генерален щаб сж били душата и ръководството на цялата тая история за намесата. По предложение на Рамзин е станала нова среща с членовете на френския генерален щаб, както и с бившия началник щаб на Деникиновата армия Лукомски, който се предвиждал, като главнокомандующ на съюзните войски срещу Русия. Рамзин се е срещал и с комитета на индустриалците в Париж, и сж разисквали около въпроса, че не бива да се позволяват гръшките от 1918—1920 г. по организиране на тила. Продоволствието трбвало добре да се организира. Главната задача е да се нанесе удар на Ленинград и Москва. Южната армия трбвало да оперира в Украйна.

Като финанисти при намесата, по предложението на Рамзин и Денисов сж били определени петролните индустриалци

Френското и английски правителства.

На другия ден е имало среща между генерал Лукомски и полковник Жоанви. Лукомели е предложил да се създаде една тсна връзка между индустриалния комитет и френския генерален щаб. За връзка е посочено едно друго лице „R“ в Москва. Два дена по-късно е имало среща с полковник Ришард и Нобелт. Ришард се интересувал специално за воената химическа индустрия.

Рамзин говори за срещите, които е имал в Лондон с фирмата Викерс, Симон и Сжр Филт. Описва срещата на Ларичев с Паркер, представител на петролната индустрия. Третата среща е имал с полковник Лавренс в автомобилния клуб в Лондон. В тия срещи е бил подчертан голъмия интерес, който влага английското правителство, специално Чърчил в една намеса, но главната подкрепа трбвало да се получи от Франция.

Конкретните резултати от тия преговори сж: установяване на една специална военна комисия начело с генерал Жанен; подържане връзки с френския генерален щаб и финансова поддръжка чрез френските представители в Москва.

Поведението на Германия не е било осветлено.

Намесата е била определена за 1930 г. Срещнали се обаче голъми спънки от приложение на петилътката, поради голъмата активност проявена от международния пролетариат в Европа, поради недостатъчното разбирателство на великите сили, поради слаби проявени саботаж и поради чувствителните демонстрации на червената армия в източния Китай. 1931 год.

е била фиксирана като нов срок

за намесата, когато се предвижда обявяване на войната от Ромъния предизвикана чрез граничен инцидент; ще се намесят Полша и балтийските държави. Английската флота ще оперира в Черното море, за да отдели петролните области от останалата Съветска Русия.

За да се запали и поддържа възстанието в областта на Дон, казашката армия на Краснов ще бъде стоварена с обект, за да скъса Москва от Донския басейн на въглищата и на металите. Английската флота ще подкрепи операциите в Финския залив насочена срещу Ленинград и Москва. Икономически блок ще бъде установен, като срество за засилване борбата и саботажа.

Срещу намесата, Полша ще получи Украйна до Дон; Англия иска концесии в петролната област в Кавказ и разпокъсването на Русия.

Рамзин съзнава всичката отговорност на своето престъпление и изразява своето крайно съжаление.

Ларичев признава срещите, които сж имали с Рамзин в Париж.

Калиников признавайки всичко, които Рамзин изтъква, подчертал, че Ц. К. на индустриалната партия последователно се е превръщал в екзекутива на нарежданията на френския генерален щаб. Той е бил натоварен с съставяне на

докладите за шпионаж.

Той е изработил плана за саботажа в военната индустрия и за времето на война.

Калиников се оправдава, че при пролетарската диктатура, той не е могъл да развие своето ръководство и като не е могъл да си създаде тсни връзки с ръководните лица от работническата класа, той е следвал пътя на конспирацията. Моите гръшки, казал Калиников, сж типични и заплакал.

Чайновски: Принципатната гръшка на инженерите е, че тй игнорираха съветската икономика и социалистическото строителство. Тй не считаха индустриалното пресъздаване, като своя собствена кауза. Иначе не биха правили саботаж. Тй нмаха това разбиране. Инженерите предявяваха по нкога искания, които не можеха да бъдат изпълнени, нито технически, нито икономически.

Той описва своята роль в металургическата индустрия. Стремил се е да дезорганизира индустрията за конструкция на машини. Дал е на Калиников тайни от конструкцията на машини за военни нужди. Признава, че е вършил саботаж. Попаднал е в тоя път под влияние от странство.

Куприанов: Принадлежи на външната дирекция на индустриалната партия. Признава, че сж организирал саботаж в текстилната индустрия с цел да предизвика

финансови затруднения,

главно с неразумното употребление на първичните материали внасяни от странство. Произвеждали сж произведения неотговарящи за нуждите на пазара. Организирани сж бюро, което е пречило на произвеждането на машинната текстилна индустрия. Сж произвеждано на достатъчно количество текстилни материали или не доброкачествени, сж цълили да предизвикат недоволство на масите.

Според него намесата трбвало да стане 1930 — 1931 г. Като представител на индустриалния комитет,

той е третира

през 1928 г. въпроса за намесата с Поанкаре. Връзките между индустриалния комитет в странство и индустриалната партия в Русия се подържали, чрез френския амбасадор в Москва. Индустриалната партия е подържала връзки и с френския генерален щаб и с контра революционерите в странство. Решили сж да се основе една ядка в вишия технически съвет.

Нашата работа на саботаж и други действия причини грамадни загуби на страната.

Феодотов: Признава, че той именно е подържал връзките с стария руски индустриалец Карпов, отнасяйки се до срещата с индустриалните делегати Лианов, Риабушински, Третьаков и Поанкаре. Отдава голъмо значение на данните относително ролята на ръководните френски срди по подготовката на намесата.

Карпов му е казал, че той отдава

голъмо значение на

подготовката на общественото мнение в Европа върху необходимостта от намесата. Претърпяло се е, че твърде опасно е да се допусне внос на текстилни съветски стоки в ориента, което ще повлияе върху западното обществено мнение в полза на социалистическото производство.

„Руль“ и „Последния Новост“ сж вестници специално създадени за тия нужди.

Феодотов твърди, че инициативата за намеса е минала изключително в ръцете на чужденците, главно французите. Доказателство за това е, че Поанкаре вика членовете на комитета на доклад.

Тези заявления на Феодотов сж произвели силно впечатление в слушателите.

Очкин: Нещастие то на инженерите е, че тй не можаха да разберат социалистическото строителство. Говорейки за организиране саботажа, той изтъкнал, че е имало много други индустриални области, където е прилаган и където не е могло да бъде разкрито. Описва подробно връзките, които е подържал с френските агенти „R“ и „K“. Целеше се да се създаде една обща криза чрез саботажа, но не се успя. А това е било последната тхна надежда.

Ситинин: (последен подсъдим) Той е бил с убеждението, че създаването на индустриалните тръстове от съветското правителство е последния опит, за да спаси своята власт. Това ни окуражи в борбата. След разговора в Париж през 1928 г., организирана се създаването на финансовите мжнотии и несъобразното използване на първичните материали. Потвърждава разговорите водени в Париж за намесата.

Заседанието се отлага за 28 ноември. (следва)

Внесете си абонамента, ако до сега не сте го внесли.

Настоятелите, които получават връзки да се отчетат за всички получени до сега вестници.

Абонатите в Америка и странство трбва немедленно тоже да се отчетат.

Вестника трбва да се поддържа, иначе опасността за неговото спиране е предстояща.

Съскайте предатели и шпиони

Предателите, шпионите и агентите на ромънската сигурция около в-к „Добруджа“, сж здраво претиснати до стената от изобличителните факти, които ние изнасяме за предателската роль на тх и тхните мекекети в Добруджа и съскаят като змия усойница, настъпена на най-болното място. Като нкоя беззжа баба, тй предвкват до вътръване изтърканите фрази за болшевиизъм, болшевишки пари и пр., които дори вече тхните патрони които имат задачата да водят война с болшевиизма изостсвиха, защото цълт свът знае, че Съветска Русия днес е огнището на свободата, както това в времето на великата френска революция бй Франция.

Но нека съскаят. Калъта, която се мчат да хвърлят върху нас, се сипе на главите им, защото добруджанските народни маси, както и емиграцията, знаят предателската им роль не само от нашите писания, а от дълата им.

Нколко броя на своя глупав парцал тй посвщават на нас, а от 16 X т. г. цълия си брой тй сж посветили на заплашвания, мръсни доноси и ругатни против деятелите на лъвицата и против добруджанското младежко движение.

Писанията им нас не ни засягат. Никога не сме сразумвали от факта, че не сме синове на генерали и други народни паразити, а такива отруднения добруджански народ. Хвалби от тх не сме очаквали, защото имаме коража да им свалим маските пред добруджанските маси и да пресечем пътя на търговията им с интересите на тия маси.

Безсилни идейно, силно изобличени, като предатели и шпиони на ромънска власт, тй заплашват с убийства. *Е добре, нека да знаят, че вско търпение си има граници! Ние отхвърляме решително практикуваната от тх метода на братоубийства.* Не ние, обаче ще носим отговорността, ако добруджанци отвъд и тук бъдат доведени доневъзможност да понасят повече тормозът и предателствата им, и, им върнат сжсщата мръка с която тй мърят.

Това добре да се разбере. Не е криво огледалото, че ви показва отвратителните мури.

Група младежи

Капиталът ще излезе

Печати се усилено

но абонатите сж още крайно недостатъчни и изданието среща голъми затруднения.

Записките бързо и масово абонати. Срокът за първата вноска се продължи до януарий.

Адрес Д-р П. Вичев, ул. Ген. Паренов, № 49—София.

Сълзите на един крокодил

Струва ни се, че обиждаме благородното животно сравнявайки го с един грандоманин който искаше да минава за светия в нашето движение, а излезна по черен от дявола. Думата ни е за фамозния Д-р Ив. Пенаков, който минаваше за „голъм“ „благороден“, „възпитан“ с „европейски манталитет“ човък и не приемаше да членува в добруджанската организация за да не се „окалял“. В 1927 година по време на извънредния конгрес на организацията, на този господин единствено се направи честа да бъде допуснат в конгреса който заседаваше при закрити врата и му се даде думата макар да не бйше делегат.

Дойде, за да ругае Вичев и хората му. Тогава този човък плака за туй, че в „Св. Добруджа“, сме нарекли разните лиги за О. Н. лигави.

Едва сега става ясно защо сж бил тия крокодилски сълзи.

Като делегат на българското Д-во за О. Н. в разните международни конференции, той е вършил разни гешефти, като по контрабанден начин е доставял искусствена коприна.

Добре но един път стомничка за вода, два пъти, до като най-после се хваща в капана и сега на врата му виси един акт за три милиона лева фискална глоба.

Тук ние само искаме да подчертаем факта и да изтъкнем, че този вдъхновител на глупавия в-к „Добруджа“ мъкнат от бандата на В.Д.Р.О. по всички конгреси като голъма морална ценност сж която „добруджанци“ се „гордеят“, се оказа един обикновен контрабандист и когато лъе крокодилски сълзи, лъе ги не за страданията на добруджанци, а за своите гешефти.

Добруджанци, председателът на И. К. А. Стоянов публично в конгреса е заявил, че получавал суми от фондовете на българския народ. Питайте го кой му ги е давал, защо ги е получавал, когато съюза му се състои всичко от 157 редовни членове бандити и бабички и за какво ги е употребявал?

Излъзте сж резолюции и демаскирайте тия кърлежи на вашия гръб. Нека ги видят и харесат и тия на които служат, да разберат че и тх лъжат, както и вас.

Добруджанци, връщайте глупавия в. „Добруджа“, орган на още по глупавия И. К. Не му пращайте нито стотинка, за да се сплюят окончателно. Да видим до кога ще ги хранят.

Клетвопрестъпници

Но за тях закони няма

На 13 август т. г. Ст. Колев и неговия другар сж гуляли от ранна сутрин. Пили сж само ракия. Пияни тж се скарват. Стайко Колев голфия бабаитъ, галенъ отъ полицията убива другаря си.

Сждътъ го изкара, че се намиралъ въ законна самоотбрана и го оправда. Булгаристанъ се казва това. Нѣма кой да държи смѣтка. Само единъ Петъръ Минева ли е убитъ и убиеца му да бжде оправданъ. Но вишата съдебна инстанция ще си каже думата.

За насъ, понеже сме засегнати отъ лжесвидѣтелствуванията на лица отъ движението, депозирали показания подъ клѣтва и при закрити врата, ние искаме публично и съ възмущение да отхвърлиме депозирани тѣ лжи въ сжда.

Свидѣтельтъ Драг. Савовъ слѣдъ като се е клѣлъ, че ще говори истината заявилъ прѣдъ сжда дословно слѣдното споредъ протокола по дѣлото:

„Обвинения никога не е стрѣлялъ върху мене и не зная отъ кждѣ знае това Дим. Неновъ. Това не е вѣрно“.

Свидѣтельтъ е излгалъ сжда, защото истината е, че Ст. Колевъ е стрѣлялъ съ парабелъ върху Драг. Савовъ, като секретаръ-каснеръ на д-вото въ Варна, за което Драг. Савовъ е депозиралъ писмено оплакване предъ властѣта въ Варна. А това е отъ значение за характеристиката на подсждимия, който си служи съ оръжие и револверъ при всички случаи.

При закрити врата Ат. Костовъ и А. Айдемирски сж говорили тоже лжи. Така.

Ат. Костовъ казалъ: Както е известно въ България се образува добруджанско д-во. Въ последствие отъ това д-во се отдѣлили едно крило начело на което застана Д-ръ Вичевъ. Това крило бѣше съ крайни убеждения, т. е. съ комунистически и взе то да угодничи съ Москва и да проповѣдватъ вече большевишкия лозунгъ. По такъвъ начинъ се раздѣли организацията на две крила — едното националистическо, а другото Вичево. Последното взе да издава свой в. „Свободна Добруджа“ съ главенъ редакторъ Д-ръ Вичевъ. Въ това крило бѣше и потърпевшия П. Минева, който продаваше тѣзи вестници и бѣше въ услугитъ на хората на това крило. Обвинения бѣше въ другото крило. Поради тия различия се породил борбата и то ожесточена такъва между двекрила. Обвинения бѣше организаторъ въ това крило — националистическото, въ което съмъ и азъ. Имаше заплашвания въвху насъ отъ другото крило тъй като не се съгласявахме съ тѣхъ. Получавахме сведения, че сме застрашени съ смъртъ, а сжщо така и обвинения, който представляваше за тѣхъ най-опасния човѣкъ. Даже той бѣше получилъ писмо отъ окол. н-къ въ гр. Кърджалий, съ което го предупреди да се пази, понеже сж искали да го убиватъ.

Много естествено, че ние се пазихме. И понеже Минева бѣше пожертвувалъ отъ тяхното крило, това положително го знаехме, то само той можеше да ходи съ обвинения и последния знаейки това се е предпазвалъ отъ него.

А. Айдемирски: Добруджанското движение бѣше съ задача да се запази положението въ Добруджа т. е. населението да си остане тамъ да живѣе, да не се изселва и по такъвъ начинъ да се запази колорита.

На насъ ни трѣбваша хора дейци, които да държатъ това население въ контактъ съ това движение въ България. Ето защо на обвиняемия бѣше възложена тая задача, който бѣше избранъ за организаторъ. Организацията си вървѣше добре въ което съмъ и сега тамъ, обаче следъ това се появи комунизма, почнаха борби вътрешни и различия въ идеитъ и по тоя начинъ стана нужда да се раздѣли на две крила тая организация, а именно, това на Д-ръ Вичевъ, което взе да проповѣдва большевишкия лозунгъ, а другото националистическо, въ което останахме ние и обвиняемия. Другото крило почна да публикува свой в. „Св. Добруджа“ съ редакторъ Д-ръ Вичевъ. Въ това крило билъ и потърпевшия П. Минева, който продавалъ тѣхния вестникъ.

„Появи се ожесточена борба между двѣта крила и имаше много членове отъ нашето крило да се заплашватъ съ смъртъ, а сжщо така и обвиняемия бѣше заплашванъ и последния е билъ винаги предпазливъ и внимателенъ когато се срещне съ нѣкого отъ другото крило. Дочо Михайловъ бѣше сътрудникъ на Вичева — той бѣ убитъ и до него е имало телеграма съ която се иска списъкъ на тия отъ организацията, които да бждатъ убити. Върбанъ Петровъ бѣше единъ отъ тройката и той сега е агентъ въ руската легация въ Ангора и той е билъ хванатъ, когато е снималъ скица на къщата на г. Кямилевъ и призналъ че се е готвило покушение надъ последния. Револвера на последния е даденъ отъ организацията“.

Показанията и на двамата тия свидетели сж отъ начало и до край лжливи и тенденциозни за да изкаратъ единъ пиянъ и вулгаренъ убиецъ за голѣма революционна фигура. Ние изнасяме тия лжи предъ емиграцията, за да види още веднажъ въ какви ржсе се намира добруджанското движение.

Ние ще поискаме препишъ отъ тия показания и ще дадемъ възможностъ на тия свидетели да докажатъ твърденията си, а г. Прокурора при Варн. Окр. сждъ нека изпълни повеленията на закона за лжливо свидетелствувание предъ сжда и то подъ клѣтва.

Единъ отъ тѣхъ е казалъ вече, че е готовъ да глътне и евангелието за да помогне на другаря си.

Убийството на Наумъ Томалевски

На 2 т. м. въ София посрѣдъ бѣлъ денъ биде убитъ известния македонски деецъ Наумъ Томалевски, единъ отъ най-близкитъ и видни хора на тъй нареченото протогеровистко крило на В. М. Р. О. Следъ убийството на Протогеровъ, Томалевски заедно съ Баждаровъ, Пърличевъ и др., като задгранични представители на ВМРО, се обявиха открито противъ Ив. Михайловъ.

Ако погледнемъ на историята на това движение откато върховизма взе връхъ въ него, ние ще видимъ, че всички крупни фигури сж паднали въ взаимнитъ изтрѣбления.

За щастие на м. рев. движение тази взаимноизтрѣбителна борба отвори очитъ на маситъ и тѣ днесъ осждаатъ решително авторитѣ й, което е гаранция, че макед. движение въ края на краищата ще преуспѣе.

Предъ общата конференция на левицата въ добр. движение

Борбата която отъ нѣколко години се води въ добр. движение, отъ една страна между орждията на анексианизма и завоевателната политика и отъ друга между представителитъ на чистата добруджанска мисль, въ последнитъ години донесе едно ясно оформене на идеинитъ позиции на движението, и, емиграцията застана смѣло и открито на тѣхъ.

Фалирали идеино като представители на една политика която доведе нашето заробване и катастрофата на българския народъ, загасили до гуша въ вулгарни престѣпления, окървавили ржцетъ си въ политически борби въ страната, представителитъ на бандитизма се почувствуваха застрашени и за да закрепятъ позициитъ си турнаха въ ходъ всички средства отъ плитната демагогия до откритата полицейщина до форменнитъ убийства и бандитизмъ.

На помощъ имъ се яви старата политическа проститутка — соц. демокрацията, която чрезъ нѣколко свои орждия са опита да спасява ония които бѣха оплюти отъ емиграцията.

Но и тогава не помогна. Емиграцията остана твърда на своя постъ. Миналата година тази емиграция подири формитъ на своята организирана проява вътре въ самата организация, понеже ржководствата на организацията бѣха озурпирани по единъ престѣпенъ начинъ. По този начинъ изникна Центр. Добр. Акц. К-тъ и неговитъ подразделения въ провинцията, които слѣдъ едногодишно съществуване сега ще се събератъ на конференция, за да отчетатъ изминалата си дейностъ, да преценятъ положението и да начертаятъ бждашата такава.

Предъ конференцията предстоятъ важни задачи и истинскитъ дейтели на добр. освободително движение трѣбва да си дадатъ смѣтка за това, да се проникнатъ по-дълбоко отъ нейното огромно значение, да проучатъ нуждитъ и болкитъ на емиграцията за да изсодятъ отъ тѣхъ въ решенията си когато се събератъ въ София.

Въ последната година добруджанското револ. движение въ Добруджа направи гигантски крачки въ своя развой и проява.

Паника обхвана патриотаритъ отъ този размахъ на революционнитъ сили на поробена Добруджа. Заедно съ романската полиция тж се опитватъ да го спратъ, но напразни сж усилията имъ. Емиграцията, която живѣе съ идеалитъ и борбитъ на поробенитъ ни братя, която се явява само като тѣхна помощница въ тия борби, има дългътъ да се вслуша въ тѣхния гласъ, да изравни фронта си съ тѣхния.

Въ това отношение нашата левица като че ли въ последната година остана малко назадъ. Ние се надѣваме, че конференцията отчитайки и това положение ще дръпни ошитъ и на ония органи на левицата, които било по недооценка, било по негодностъ, не сж били на мѣстото си.

Съ тия пожелания нека работимъ за популяризиране на конференцията, за раздвижване на емиграцията около нея и на първиятъ зовъ на Централния Акц. К-тъ се отзовемъ масово въ София.

Тамъ ние трѣбва да обмислимъ и намеримъ най-подходящата форма на организирана проява на левицата, като държимъ смѣтка за всички условия и фактори, които иматъ значе-

Протестъ срещу бандитизма на Варненския конгресъ

Най-енергично протестираме противъ събралата се банда въ Варна, въоръжена съ чомаги и парабели въ измисления XIV конгресъ отъ бандититъ на В. Д. Р. О.

Затуй, че имали смѣлостъта да се явятъ въ тоя незаконенъ конгресъ честнитъ и достойни защитници на добруджанската емиграция въ България и ги избличатъ въ тѣхното предателство, биватъ най-жестоко бити и предадени на властѣта на българското фашистко правителство, което вмѣсто да накаже побойниците, то ги насърдчава, като ги подпомага въ тѣхнитъ замисли. Освенъ това то вкупомъ съ „миноритаритъ“ въ Ромъния подпомага своитъ си събратя ромънскитъ фашисти, които вършатъ масови арести, убийства и побоища надъ буднитъ и достойни добруджански синове: Димитъръ Ганевъ, Д. Върбановъ, Т. Калникова и др.

Сжщитъ бандити отъ години насамъ деребействуватъ и се натрапватъ съ дулото на парабела и камата, избиха най-достойнитъ добруджански синове, като искатъ да сплашатъ честнитъ борци и си играятъ съ сждабата на цѣлъ единъ заробенъ народъ, който не имъ дава до-вѣрието си.

Не, злодеи, не, търгаши, вастъ ви презира цѣлокупния добруджански народъ и въпреки вашитъ усилия да доносните и предателствувате, свободата на Добруджа ще дойде, като се сплотимъ още по-здраво и смѣло поведемъ борбата около високондигнатото знаме на Д. Р. О. единствения защитникъ на отрудения добруджански народъ и рамо до рамо съ тракийската, македонската, албанската, косовската и др. революционни организации на потиснатитъ народи.

Дерзайте другари, издигайте още по-високо революционното знаме. Насъ нещѣ ни сплашатъ парабелитъ на предателитъ и ржждасалитъ вериги на потиснитъ, съ които сме препасани отъ вѣкове за да ни ограбватъ и имъ трупаме безчетни богатства. Скоро е денътъ, въ който ще рухнатъ веригитъ, а предателитъ ще пиятъ чашата съ отрова.

По-смѣла и енергична борба за сърбления нашъ край. На работа въ великата борба противъ потиснитъ на добруджанския и балканскитъ народи.

Да живѣе Свободна и Независима Добруджа!

Да живѣе трудовата балканска федерация!

Стамбулъ, ноември 1930 г.
Д-во „Добруджа“
Секретаръ: А. Урумовъ

Получи се въ редакцията на книжката „Трудово-сп.жтнчес.ка литература“ отъ Тодоръ Павловъ. Библиотека Р. Л. Ф. — София. Цена 8 лв.

Книжката е ценна литературна студия.

ние за насъ, а най-главно като добре проучимъ положението на емиграцията въ всичкитъ му детайлности.

Време е да се ликвидира съ она пасивитетъ който е обхваналъ известна частъ отъ нашата емиграция иначе споделяща нашата идеология, да се организира тя като цѣло и дружно и смѣло поведе борбата.

Ние вѣрваме, ние се надѣваме, че и въ това отношение конференцията ще изиграе грамадна роль и още веднѣжъ зовемъ на работа за нейниятъ успѣхъ.

Ликвидирайтъ се!

Повтарятъ се всѣка годъ едни и сжщи лица — да статиратъ всѣкога прикритъ действителность за положени на нѣщата въ почти една резолюции по конгреснитъ шения.

Чувството на отговорность стигнало до тамъ, че едно сжщо лице, представя бюджетъ на дружеството, самъ го угражнява и на края на отчетната година по липса на контрола на комисия, само си дава и отчета.

Тази система следвана отъ нѣколко години е дала своитъ печални резултати, за да обезвѣри масата неорганизиранни добруджанци, понеже устава съзнателно се нарушава.

До когато обаче, въ тая насока, не се изпълни повелетъ на елементарнитъ разбирания въ духа на които сж легнали основнитъ положения на устава, не е далечъ деня, когато ще се ликвидира и съ цѣлото дружество като качество и количество.

Крайно време е, да се туръ началото и на една планомерна просвѣтна деятельность, въ която ще се дойде чрезъ критиката, до усвояването на действителнитъ нужди на движението.

Само чрезъ здравия разумъ може да се ликвидира съ тоя гнило състояние на парадирани и праздни словосизлияния.

Да се дирятъ причини, ч поради стопанската криза отчетени ли сж или неотчетени нѣкои чл-нове и съ това да се ликвидира и съ тѣхната морална помощъ, която биха дали, едно опасно даже и срамно дѣло се провежда начало, което нико не се възприема отъ болшинството.

Идеинитъ различия сж съществували, тж ще съществуватъ, а безъ тѣхъ, само въ блатата, клоакитъ или въ общности, кждѣто липсва чувството на отговорность може безъ идеинитъ да „процѣтватъ“.

Всѣкому е ясна представата за дисциплинарность и лояльность, въ рамкитъ на действително демократичната постановка на цѣлокупнитъ въпроси и задачи, обаче по начало сплѣва че единството се нарушава отъ лица заемащи отговорни мѣста, като разрешаватъ въпроситъ за личнитъ изгоди — тормозятъ общата кауза и времето бавно но сигурно ще поиска, то и сега иска, отговоръ, мого Господа ще ликвидирате съ себе си? Кого ще поставитъ въ съгласие себе си съ устава?

Ликвидирайтъ се чась по-скоро ако чувствувате, че силитъ (не тъмнитъ сили) съ които разполагате не ви спиратъ вече спрете и турете точка.

Историята действително ще открие нѣкога една страница за васъ, но тя не ще е нова както мислите. Следъ варненския конгресъ.

Въ миналото и сега има истории, но за емиграцията е нужна история съ съдържание, история съ идеали и история съ свѣтли личности, защото и каузата на Добруджа е такава.

Ликвидирайтъ се и си върнете Родолубовъ

Истинскитъ дейци и съмишленници на чистата идея на добруджанското народно освободително движение, не бива да се спиратъ предъ никакви трудности за да се явятъ на конференцията на лѣвицата.

Другари, направете всички материални жертви и се отзовете на конференцията.

Печатница „Съгласие“ — София